Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 31 ● 4 януари 1972 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

В анкетата на в. «Народен спорт»

ПЕТЪР КИРОВ ШАМПИОН НА ШАМПИОНИТЕ – 1971

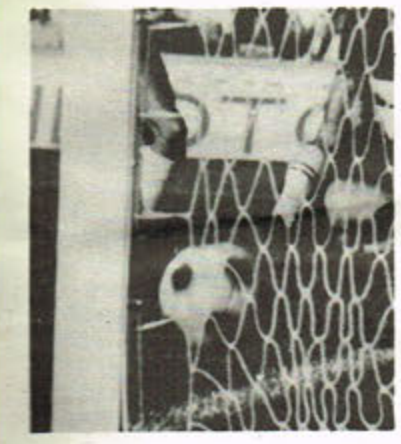
СТР. 6

С КОСМИЧЕСКИ СКОРОСТИ

SAPPORO'72

„СТАРТ“ УЧРЕДЯВА НАГРАДА „ВОЛЯ ЗА ПОБЕДА“

СТР.4

БОРБА БЕЗ ТЕПИХ – ПОДГОТОВКАТА НА БОРЦИТЕ Е „ПРЕНЕСЕНА“ В ПЛАНИНАТА

СТР.3

НОСИТЕЛЯТ НА СВЕТОВНАТА КУПА ПО СКИ ГУСТАВО ТЬОНИ, УСТРЕМЕН КЪМ ОЛИМПИЙСКИТЕ МЕДАЛИ В САПОРО.

СТР.8–9

А СЕГА – НА РАБОТА!

Три дни заседава Четвъртият конгрес на нашия спортен съюз, три дни в зала „Универсиада" цареше делова, творческа атмосфера. Трезво и задълбочено бе оценен изминатият петгодишен път след III конгрес на БСФС – път, осветен от задачите, поставени в тезисите за работа с младежта и Комсомола, от историческото решение на Политбюро на ЦК на БКП от 2.IX.1969 г. „За по-нататъшното масовизиране на спорта и повишаване на спортното майсторство". Работата по изпълнението им мобилизираше усилията на хилядите наши физкултурници и спортисти, треньори и специалисти, дейци и ръководители, на цялото наше физкултурно и спортно движение. Постиженията и неуспехи, напрузите имат бяха споделени с удовлетворение от конгресната трибуна. Същевременно и в отчетния доклад, и в изказванията на делегатите критично и самокритично бе сложен пръст в раната на нерешените проблеми.

Развитието и възходът на физическата култура и спорта в нашата социалистическа родина станаха възможни под топлите грижи и непрестанното внимание на Българската комунистическа партия. На всеки по-важен етап от обществено-икономическото развитие на страната партията отреждаше новите задачи и пред физкултурното движение, създаваше предпоставки и условия за по-масово навлизане на физическата култура и спорта в бита на младежта и трудещите се, за по-нататъшното им усъвършенстване, за възпитанието на нашите хора, телом и духом здрави борци за социализъм и комунизъм. Неотдавна Десетият партиен конгрес и приетата от него програма на партията определиха ролята и мястото на физическата култура и спорта в етапа на изграждане на развитото социалистическо общество. В самото навечерие на IV конгрес на БСФС решението на Политбюро на ЦК на БКП от 15.XII.1971 г. „За по-нататъшен подем в развитието на физкултурата, спорта и туризма" мъдро и прозорливо конкретизира задачите, за да се осигури осъществяването на определената им от програмата на партията и от решенията на Десетия конгрес все по-нарастваща роля.

Няма бара и оптимизъм в светлите перспективи на родното физкултурно и спортно движение бурна приветствието на ЦК на БКП до Четвъртия конгрес на БСФС. Тези пътеводни документи, израз на партийната грижа и внимание към проблемите на физическата култура и спорта, към задачите, които трябва да решава както Българският съюз за физическа култура и спорт, така и други органи, организации и институти, по достойство оценяват благородния труд на хилядната възторжена спортна армия, жалонират пътя на бъдещето, определят задачите и отговорността за изпълнението им. Мисълта за оптималното и пълно претворяване в живота на партийните предначертания бе червената нишка в деловата работа на IV конгрес на БСФС, в приетите от него документи.

Конгресът завърши, за да настане време за упорита всекидневна работа. Защото само с върхова мобилизация на ум и сили у всички физкултурници и спортисти, треньори, дейци и научни работници, с всеотдаен труд на попрището на физическата култура и спорта партийната повеля ще остане живо дело – за просперитета на социалистическото ни отечество Народна република България!

УДОБСТВО, МОДА ИЛИ НЕОБХОДИМОСТ?

Падналият обилен сняг отново донесе много радост на децата и на хилядите любители на белия спорт. Майсторите на ските вече изпробват вакса-те в очакване на първите стартове. Столичани отправят погледи към приканливо белеещите се склонове на Витоша и стягат раниците. Много от тях обаче ще си останат само с по-мечтите. Нова зима, а мъките от стари – по-стари. Магазините за зимни екипи са празни, продавачките вдигат безпомощно рамене. . . А и хората вече търсят не каквито и да са екипи, а удобни и качествени.

Заместник-председателят на Българската федерация по ски, заслужилият деятел на физкултурата ЙОРДАН ГЪЛЪБОВ бе любезен да сподели мисли по някои от проблемите, които пречат за по-широкото масовизиране на ски-спорта и значението на качеството на уредите и пособията.

– Практикуването на ски-спорта у нас все повече се разширява. Освен благотворното влияние за човека за това допринасят нарасналите икономически възможности на хората. Увеличи се търсенето на ски, порасналa изискванията към качеството. Фактът, че внесените 1000 чифта ски просто се разграбиха за часове, е показателен, макар че бяхме далеч от „зимното настроение". Детски ски през тази година ще има достатъчно, но за юношите й възрастните проблемът стои. Още по-тежко е положението с автоматичните затяжки и ски-вакса, за тяхното качество. Това не е само удобство или мода. Автоматичните затяжки предпазват пързалящите се от така честите навяхвания и счупвания на краката. Изследванията показват, че с въвеждането им стотици хиляди контузии преди години сега са намалели със 70-80 процента. Спестени са милиони загубени работни часове и средства. Премахнат е страхът от ските, приобщени са нови хиляди привърженици на ски-спорта. Ски-вакса-те предпазват ската от наранявane, импрегнират я и удължават живота й двойно и тройно. Качествените пособия подпомагат усвояването и подобряват техниката. За съжаление и обувките се изработват по остарели калъпи. А произведените в Габрово обувки за ски-бягане по нищо не отстъпват на вносните и показват, че можем да правим добри обувки.

– *Как стои въпросът с пистите и плацовете на Витоша и масовото обучение през тази година?*

– Условията за пързаляне със ски и шейни на Витоша в последните години значително се подобриха. Все още обаче липсват терени за скиори с различна подготовка, плацове в по-ниските склонове на планината. Няма нито една писта, която да позволява на туристите да слязат със ски до спирките при изходните пунктове. Не е ли обидно да качиш ските на рамо още от „Алеко" или „Златни мостове"?

Сегашните писти са неудобни, с остри завои и стръмни профили, пресичат на много места шосето. Шосетата се насипват с пясък, а и спускането по тях е опасно поради голямото движение. Та нали това 10-12-километрово спускане дава издръжливостта и умението, голямото удоволствие. И друго. Всеизвестна е любовта на децата и младежите към ски-скока. Би могло край всяка хижа и дом да се направи с подръчни средства малки скочища. Скокът възпитава смелост, калява децата. За зимното устройване на Витоша „Лесопаркове" и СГНС има ка во още да направят. Казаното з Витоша важи и за всички наш ски-центрове.

Новост в масовото обучение пр тази година е използуването на мал мерните ски. Поръчани са и „Спорт пром" ще изработи 1500 чифта, с ко то за кратко време и по специална м тодика ще се обучават деца и възраст ни.

– *Какво предстои на първите ни състезатели и ще видим ли по наши писти известни чужди скиори?*

– Наши състезатели ще участву ват в олимпиадата в Сапоро. За тра диционните международни стартов за купите „Алеко" и „Родопа", кои са включени в листа на международ ната федерация и носят точки, са по канени почти всички елитни скиори Европа и се надяваме да видим голям част от тях. У нас ще се проведат балканиадата, състезанията за ку „Сердика" със скиори от социалисти ческите столици и много други вътрешни стартове.

КОМПЛЕКСНО ИЗГРАЖДАНЕ НА СКИ-ЦЕНТРОВЕТЕ

1

Известни са благоприятните природни условия за ски-спорт в Банско: обилен сняг през много месеци на годината, подходящи терени за писти в близост до града. Стари са традициите на ските тук, а специалисти и деятели, цялата общественост на града и окръга работят всеотдайно за издигането на центъра до челните в страната.

В града работят няколко школи и отделения по ски с пет щатни и двама хонорувани преподаватели и треньори, които обучават над 250 души. През лятото е извършена значителна по обем и натоварване тренировъчна работа. Наред със „сухите" тренировки голяма част от групите са били на сняг на преспата под Вихрен до края на юли. Но само това не стига. Пълноценната работа за високо спортно майсторство изисква съвременна материална база. Детски ски с пластмаса и кантове, маркери, очила, каски.

Сега при наличието на сняг едва една трета от школниците може да бъде екипирана, и то с доста остарели пособия. Освен това школите са на различно подчинение и издръжка – ОС на БСФС, профсъюзите, МНП, дружеството. Секцията наистина обединява работата, но не и средствата. Харчат се немалко пари, но на дребно. Така Банско си остава без писти, лифтове и база, без необходимите съоръжения и транспорт.

Не започва и строежът на лифта на пистата при „Шилегарника", за който има изготвен проект и са отпуснати средства от КМС. При тези условия на работа в късия зимен полуден (всички тренират са ученици и работници) оползотвореното за тренировки време и ефективността на едно занятие са нищожни.

Без комплексно изграждане и пълно оборудване на ски-центровете качествена и продуктивна работа не би могло да се води. Това трябва да се разбере и в Банско. Очевидна е необходимостта от обединяване средствата и усилията на всички заинтересовани ведомства и се започне незабавно строежът на най-неотложните съоръжения. Потребни са повече внимание и грижи и от страна на Българската федерация по ски, за да се превърне Банско наистина в „град върху ски"...

...А че в Банско и сега не стоят със скръстени ръце, ще се убедите от нашия фоторепортаж!

3

1 *ТАЗИ „СПЕЦИАЛНА" ТРЕНИРОВКА ПОМ „ГА НА ЗАТЪНАЛАТА В ПРЕСПИТЕ КОЛА. . . ПАНО ДНЕС СТИГНЕМ ДО ПИСТАТА. . .*

2 *НАМАЗВАНЕТО НА СКИТЕ Е АЗБУКАТА ЗА ВСЕКИ СЪСТЕЗАТЕЛ ПО БЯГАНЕ. НО ЗАЩО НЯМАШЕ ПОВЕЧЕ ВАКСИ, ТА ДРУГАРЯТ РАХОВ ДА НЕ Е ТАКА „СТИСНАТ"...*

3 *ВСИЧКИ СА ГОТОВИ. КОЛОНАТА ПОТЕГЛЯ ПО ЗИГЗАГИТЕ НА БЯЛАТА ПИСТА.*

4 *МАКАР ЧЕ НЯМА ЛИФТ. СЛЕД ВСИЧКИ ПЕРИПЕТИИ НЯКОЛКОТО МИНУТИ СПУСКАНЕ Е ИСТИНСКО УДОВОЛСТВИЕ...*

Текст и снимки:
Стоян ГЕТОВ

Старт
ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
СОФИЯ
Пощенска кутия 797

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор – Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев"
20121

БОРБА БЕЗ ТЕПИХ

ПРЕДНОВОГОДИШЕН РЕПОРТАЖ С ТАЗГОДИШНА ТЕМА

Българските борци. Сякаш все още живеем в старата, отишла си само преди няколко дни година, сякаш все още не сме се наситили от очарованието на ония незабравими августовски и септемврийски дни на столичния стадион „В. Левски", които сгряха сърцата ни с възторженията победоносен марш на юначните български борци по време на световното първенство. Сякаш още се носи във всеки от нас спонтанният ек от препълнените трибуни: „Ю-на-ци, ю-на-ци, ю-на-ци!. . ." Бяхме опиянени от гордост, че сме съпричастни в подвига на тези могъщи мъже, посветили своята младост и талант в името на престижа на свободна България, извели я на най-високия връх в нейната досегашна спортна история!

Но шампионите нямат право на задоволство от извървения път, от постигнатото вчера, колкото и много да е то! И те си имат свои грижи и вълнения, планове и амбиции за утрешния ден. Още повече, че тази година е олимпийска и за тях играта в Мюнхен означават ново, триж по-тежко и отговорно изпитание, откакто световното първенство в София. Къде са сега „златните" ни „класици" и „сребърните" борци от свободния стил?

. .. Беше в края на последния месец от старата година, когато празничното оживление из столичните улици постепенно, но настойчиво придобиваше все по-ускорено темпо. Малко се съмнявахме в своя шанс да „засечем" първите ни борци за един предновогодишен репортаж с тазгодишна тема. Но шансът не ни изневери и ни отведе високо горе, сред натежалата от сняг планина, където бяха на подготовка разширените национални състави по класическа и свободна борба.

ВСЕКИ С „МАРШАЛСКИ ЖЕЗЪЛ"

При интервюта с борци често пъти работите „удрят на камък". И този път традицията бе спазена, поне в началото.

Световният шампион по класическа борба Георги Марков като че ли най-добре изрази общото мнение:

– Най-добре е да поостанете един-два дни. Сами ще видите тренировките ни и ще разберете какви са нашите амбиции. Чук всеки е дошъл с „маршалски жезъл" през олимпийската година – освен игрите в Мюнхен предстоят и много международни турнири, а също така и европейско първенство в Катовице. . .

Приехме поканата. И не останахме излъгани в надеждите си да понаблезем в ежедневието на „редниците".

ОБАЯНИЕТО НА ДВОЙНИЯ ШАМПИОН

Ето го европейския шампион от Берлин в класическия стил, кат. 57 кг, Христо Трайков. Дойде при нас с дяволитата си усмивка, в добро настроение:

– Ще пишете за нас, нали? Бе то хубаво, всички сме тук – и Сашо Томов, и Петър Киров, и Стефчо Ангелов, и Борис Бутраков. . . .

Изведнъж Трайков млъква и пак започва да изрежда имена:

– Защо така? Един не ми излиза. Я пак ги броя. . .

После не издържа и прихва да се смее:

– Ама че съм разсеян! Как можах да „забравя" Боян Радев. . .

Боян, прославеният Боян Радев – герой на социалистическия труд, двукратният олимпийски и световен шампион по класическа борба е сред тях. Ето това вече наистина е шанс!

– Боян ще дойде след малко. Току-що свършихме тренировката – оживено говори Трайков. – Заповядайте в стаята.

– *Как е, Бояне?*

– Тренирам. . .

Всъщност той е прав – тренира, какво повече? Но извън своята подготовка големият ни борец е внесъл в отбора и обаянието на силната – знаеща и можеща личност, която сплотява духовете, прави още по-задружна юнашката чета на старши треньора Филип Кривиралчев.

Бяхме свидетели на интересен случай. По време на едно контролно преборване в залата бе и Боян. Постоя, погледа двамата млади национали, които твърде братски се „прегръщаха", па току скочи като ужилен:

– Вижте какво, момчета. Вие ще се борите ли сериозно или не?. . .

Двамата засрамени наведоха глави. После си плюха на ръцете и на тепиха чак запрехвърчаха „искри". . .

Отстрани Боян им подвикна ласкаво:

– Това е вече друго нещо!

„ПРОДАВАМ КОЛАТА – ПРЕЧИ МИ. .

Борците от свободния стил също не стояха със скръстени ръце. От зорките очи на старши треньора Михаил Борисов не убягва нищо. . . Заварихме ги в залата да се усъвършенстват под бързите мелодични ритми на магнетофона.

След тренировката борците ни обкръжават. Все познати лица – Огнян Николов, Хасан Исов, Баю Баев, Иван Динков, Никифор Кузманов, Васил Тодоров, Осман Дуралиев. . .

Сред тях е и Исмаил Юсеинов – европейският шампион в кат. 68 кг, наследникът на незабравимия майстор Еню Вълчев. На световното първенство в София той не успя да разкрие докрай възможностите си. Сега тренираше с настървение. . .

Как е настроението? – обръщаме се към него.

– Готвя се упорито! Искам да се представя на олимпиадата отлично. И вярвам, че ще успея – преди да тръгна от Кърджали за насам, обявих леката си кола за продажба.

– ?!

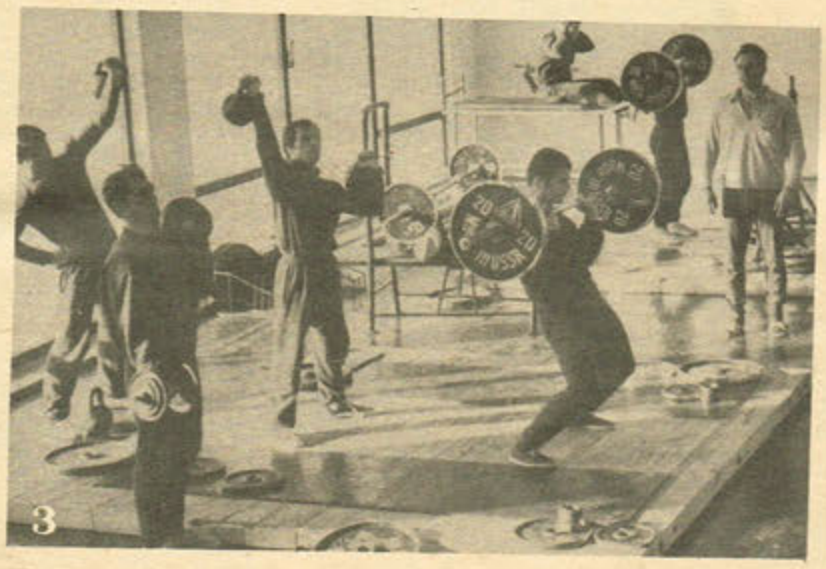
– Чувствувам, че ми пречи, разсейвам се, изкушава ме. . . Щом се върна, ще я продам – думата на две аз не правя!

ЧЕРНООК, КОКАЛЕСТ, ОБИЧА ДА ВЗЕМА ТОЧКИ, НО ДА ДАВА – НЕ!

В свободното си време „класиците" почиват. Някои от тях обаче четат за изпити – 11 души са студенти. . . Други се застояват пред телевизионния екран, трети решават кръстословици. Един от шегобийците в отбора – световният юношески шампион от Токио, пловдивчанинът Христо Игнатов – обаче предпочита и сам да ги съставя, просто така, за „местна консумация", като често в тях включва и имена на борци.

Заварихме го заобиколен от десетина съотборници:

1 *Съсредоточен и болезнен – такъв е Боян Радев винаги щом стъпи в тренировъчната зала!*

2 *Тежкият Осман Дуралиев (вляво), носител на осем сребърни медала от световни, европейски първенства и от олимпиадата в Мексико, по време на една от функционалните проби заедно със старши треньора Михаил Борисов.*

3 *Ето го разковничето на победите – труд, труд, труд!. . Нашият фотообектив е откраднал само един миг от тренировъчното ежедневие на борците от свободния стил.*

4 *Христо Игнатов (крайният вляво) разяснява поредната си кръстословица: черноок, с ей такива дълги ръце, взема, но не дава точки – кой е това?...*

5 *Стръмен е пътят до върха, но затова пък спускането, макар и без шейна, е толкова весело! . .*

– Я сега да ви видя дали ще познаете кой е този български борец. Внимавайте: черноок, кокалест, с дълги ръце, обича да взема точки от противниците си, но да дава – не! Името му е от пет букви – и собственото, и фамилното.

Малкият Стефчо Ангелов се обажда:

– Ама че кръстословица. . . Че каква мъчнотия има в нея? Я пиши направо: Петър Киров.

Всички се смеят. Смее се и двукратният световен, европейски и олимпийски шампион, героят на социалистическия труд Петър Киров:

– Така е, щом в една работа се намесва Игнатов. Все ще измисли нещо! Но му прощавам, защото е ловджия – колеги сме. . .

Киров е в добро настроение. И има защо! Изпраща старата година с успехи не само в спорта, но и в ученето. На 8 декември – точно на студентския празник – завърши с отличие ВИФ „Г. Димитров". Заедно с него се дипломира и съотборникът му Борис Бутраков – с много добър успех.

– *Да пишем ли за това?*

– Защо не? Разбира се, не заради мен и Бутраков. Но просто сме с амбиция да докажем на някои, че е вече наистина крайно време да казват на борбата „борба", а не „борбъ". И че ако сравним например ценза на нашия национален отбор в класическия стил с този на състави по някои други видове спорт, ще трябва това „ъ" да фигурира при тях. . .

– *Какво мислите за Мюнхен?*

– Няма да ни е леко. Срещу отбора, световен шампион, всеки ще се бори с удвоена амбиция! Конкуренцията ще бъде много силна, но вече съм свикнал с нея.

Световното първенство е хубав, приятен за нас спомен, но и коварен! Славата е като тресавище. . . И аз, и моите съотборници не обичаме да затъваме в него. Ние сме били щастливи и ще бъдем само тогава, когато в мигове на върховни изпитания, в чест на нашите победи звучи „Мила родино. . ."

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ
Снимки: Янко ГЪРОВ

Топката, укротена, е замряла вплетена в мрежата. .

И на стадиона няма един дори, който да е останал равнодушен! Даже съдията, предполага се лишен от чувства и страсти, тръгва към центъра някак възбуден. Така е навсякъде по света. . .

Каква ли буря бушува в тези мигове във всеки от съотборниците? Трудно е да се отговори на този въпрос. Може би е дори невъзможно и за опитен психолог да се ориентира в хаоса от чувствата, които владеят играчите след всеки гол.

И все пак практиката като че ли ни подсеща – всеки гол стъписва нашите футболисти. Независимо от това, в коя от вратите е отбелязан – в собствената или в чуждата. Всяко точно попадение изважда отборите от равновесие, откланя ги от следвания до момента път и ги изпраща в други, в несигурни колотози.

Ако това не е вярно, щяхме да бъдем свидетели на реакции, които – погледнати поне теоретически – изглеждат най-нормални. Щяхме да видим как един отбор, реализирал веднъж гол, използува смущението на съперника, неговото логично разстройване, за да му нанесе решителен удар. Нищо подобно не става в огромното мнозинство от случаите. Както че се губи време повече за „преживяване" на радостта. Или още по-точно за мисълта как да бъде запазен този гол. . .

Ако това не е вярно, бихме могли по-често – нека отидем на другия полюс – да наблюдаваме как отборът, видял топката в мрежата зад своя вратар, събира силите си като в юмрук, за да отвърне с удар на удара или (това понякога също е нужно) да се мобилизира за много по-решителна защита. За съжаление характерно е тъкмо обратното – дружината, получила гол, да прекрати съпротивата, да „свали гарда", да бъде вече готова за поражение.

Примерите са твърде много, за да има нужда да бъдат напомняни. Срещаме се с тях във всеки кръг на първенството, в голяма част от международните срещи на националните и дружествените отбори. . По-интересно е да се постараем да открием причините. И това също не е лесно. Вероятно те не са една и две. А повече, сложно вплетени една в друга.

Може би на едно от първите места стои фетишизирането на всеки гол родено от пословутото преследване на „победата на всяка цена". Или малките цели, които си поставят по-голяма

. . . ЕДИН ГОЛ НОСИ ТОЛКОВА МНОГО РАДОСТ!

част от отборите; нали непримиримостта е спътник само на онези, които се стремят към нещо голямо. . Или пък отново се намесва липсата на самочувствие, която е носила толкова злини на нашите футболисти? Вероятно има и други. . .

Но така или иначе българските футболисти плащат твърде висока цена за всеки гол. Те все още не са успели да се научат да го възприемат като фрагмент, макар и изключително важен, но все пак само фрагмент от всеки мач.

И точно затова е толкова висока стойността на всеки първи гол в шампионатните мачове – онзи, който го отбележи, твърде рядко губи. Точно затова голяма част от головете в международните срещи на българските футболисти носят най-неочаквани реакции и резултати.

Умението да се „канализира" и радостта, и мъката след всеки гол е присъщо на големите футболисти, на големите спортисти. И затова в този смисъл трябва да бъдат възпитавани всички от най-ранна възраст.

Логично е да се започне с преодоляването на мъката, с превъзмогването на чувството за „обреченост". . .

АТАКУВАТ ЧЕРНОМОРЦИ: ФУТБОЛИСТИТЕ, КОИТО СЧИТАТ, ЧЕ ЕДИН МАЧ МОЖЕ ВИНАГИ ДА СЕ СПЕЧЕЛИ.

Старт УЧРЕДЯВА НАГРАДА «ВОЛЯ ЗА ПОБЕДА»

С желание да допринесе за възпитаването у българските футболисти на истинска непримиримост към загубите, за да спомогне за култивирането у тях на стремеж към победата от първата до последната минута на всеки мач, редакцията на илюстрования спортен седмичник „СТАРТ" учредява

специална награда „ВОЛЯ ЗА ПОБЕДА"

Тя ще бъде присъждана в края на всяко първенство на „А" РФГ на онзи отбор, който е спечелил най-много срещи, след като в хода на всяка от тях съперникът е водил в резултата.

Ако този показател не може да раздели два и повече отбора, победили в еднакъв брой срещи, след като противникът им е бил по-близо до победата, ще се имат предвид последователно и:

- *броят на срещите, завършили наравно, след като противникът е водил в резултата;*
- *броят на головете в тези мачове (победи или равни, след като съперникът е бил напред в резултата), отбелязани в последните 10 минути;*
- *броят на тези резултати, постигнати на чужд терен.*

Наградата на „Старт" ще бъде връчвана при официалното завършване на първенството.

На всички отбори в „А" групата редакцията желае от сърце успех в новото съревнование!

«ЧЕРНО МОРЕ» ВОДИ КОЛОНАТА

Футболистите се оттеглиха на почивка, след като изиграха 153 срещи. Много са елементите, според които се съди за качеството на играта. Но ако се вземе предвид само динамиката на резултатите, зрителите едва ли са останали доволни. Защото само в 16 от тях победата е била спечелена от отбора, който в хода на мача е бил изправен реално пред загуба.

Така или иначе обаче, има и отбори, които се специализират в „спасяването" на загубени мачове. Те не са много – само седем! – но това е достатъчно, за да направим първото

ВРЕМЕННО КЛАСИРАНЕ ЗА НАГРАДАТА НА „СТАРТ"

1. „Черно море"	– 4 п. (
2. „Етър"	– 3 п. (
3. „Ботев"	– 2 п. (
4. „Берое"	– 2 п. (
5. ЦСКА „Септ. зн."	– 2 п. (
6. „Спартак"	– 2 п. (
7. „Тракия"	– 1 п. (

(Цифрите в скоби означават на срещите, завършили наравно като противникът е води резултата. „Берое" е на четв място, тъй като е спечелил две победи с голове в 80-а и 86-а ми армейците се нареждат пред плев ни, тъй като едната им победа чужд терен)

Някои любопитни подробности

● Четиринадесет от 16-е мач които губещите са победили, са д ли успех на домакините. Изключе та (в по един мач) са в актива н мейците и на „Берое".

● Най-често срещаният резул на „хепи-енд" е 2:1 (в 6 мача), сле от 3:2 (4 мача) и 3:1 (3 мача).

● Двете победи, които дават т на „Берое" да участвува в класи мо, са постигнати от дузпи.

● Най-примиреният отбор в г та на майсторите е „Ма Футболистите му не са успели веднъж да изравнят резултата, като съперникът им е повел. . .

„ЧЕРНО МОРЕ" – ПРЕТЕНДЕНТ ЗА НОВАТА НАГРАДА

И В НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР Е ТАКА...

Редакцията на „Старт" учредява своята награда не случайно. . . Липсата на „главозамайващи" промени в резултатите в шампионатните мачове дава отражение и върху нагласата, върху настроението на най-добрите ни футболисти и в дните, когато участвуват в „А" националния отбор.

Вероятно ще бъде достатъчно, ако споменем, че в последните години те са успели само веднъж да „обърнат" даден мач в своя полза. Това се случи в Лима, в началото на 1970 г., когато след гол на Сотил през първото полувреме българските футболисти успяха да стигнат до изразителна победа с 3:1 след почивката.

За съжаление обратните случаи са много повече. Достатъчно е да споменем, че в последн две участия в официални му ри нашият „А" отбор загуби совете си, след като водеш резултата – така бе в Леон щу Перу, така бе и в Нант с Франция.

. . . И понеже проявите на ционалните състезатели в г ставителната единадесет са отражение и на тяхната в първенството, ние считам наградата „Воля за победа" да допринесе и за по-успешни ри на международния терен.

ЗА КУПАТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНИ

АКО ЖРЕБИЯТ НЕ Е СЛЯП

При тегленето на жребия за ървите кръгове на европейските убни турнири сляпата воля на учайността бе в сериозна сте- ен ограничена – отборите бяха зделени на две групи и силните срещаха като правило с по-сла- . И се стигна само до един ис- инско „шок“ – миналият през ечални перипетии двубой „Ин- ер“ – „Борусия“ (Мьонхенглад- ах).

Сега такава необходимост не ъществува – в турнира за купа на европейските шампиони ос- аняха само реномирани съста- и. Но вероятно в близко бъдеще а жребия ще се оставя твърде алка роля. Много е вероятно да използува например изпитана- а система на шахматните олим- иади, където с всеобщо (и айно!) гласуване се прави предва- ително „класиране“; тогава пър- ият в него ще се среща с послед- ия, вторият – с предпоследния и .н.

Как би изглеждало „класиране- о“ на осемте състава, които родължават борбата? Много ве- оятно е то да бъде: „Аякс“, „Сел- ик“, „Фейноорд“, „Арсенал“, Дожа-Уйпещ“, „Интер“, „Бенфи- а“ и „Стандарт“. . .

„АЯКС“ е носител на купата а европейските шампиони и с сичките си срещи след това по- азва, че не губи нищо от блясъ а, с който я спечели. Наскоро махме възможност да задоволим еланието на читателите и да азкажем по-подробно за този от- ор. Ще допълним само, че „Аякс“ начело в класирането на холанд- ото първенство, че неговите езди Кройф, Сварт, Кайзер са в тлична форма.

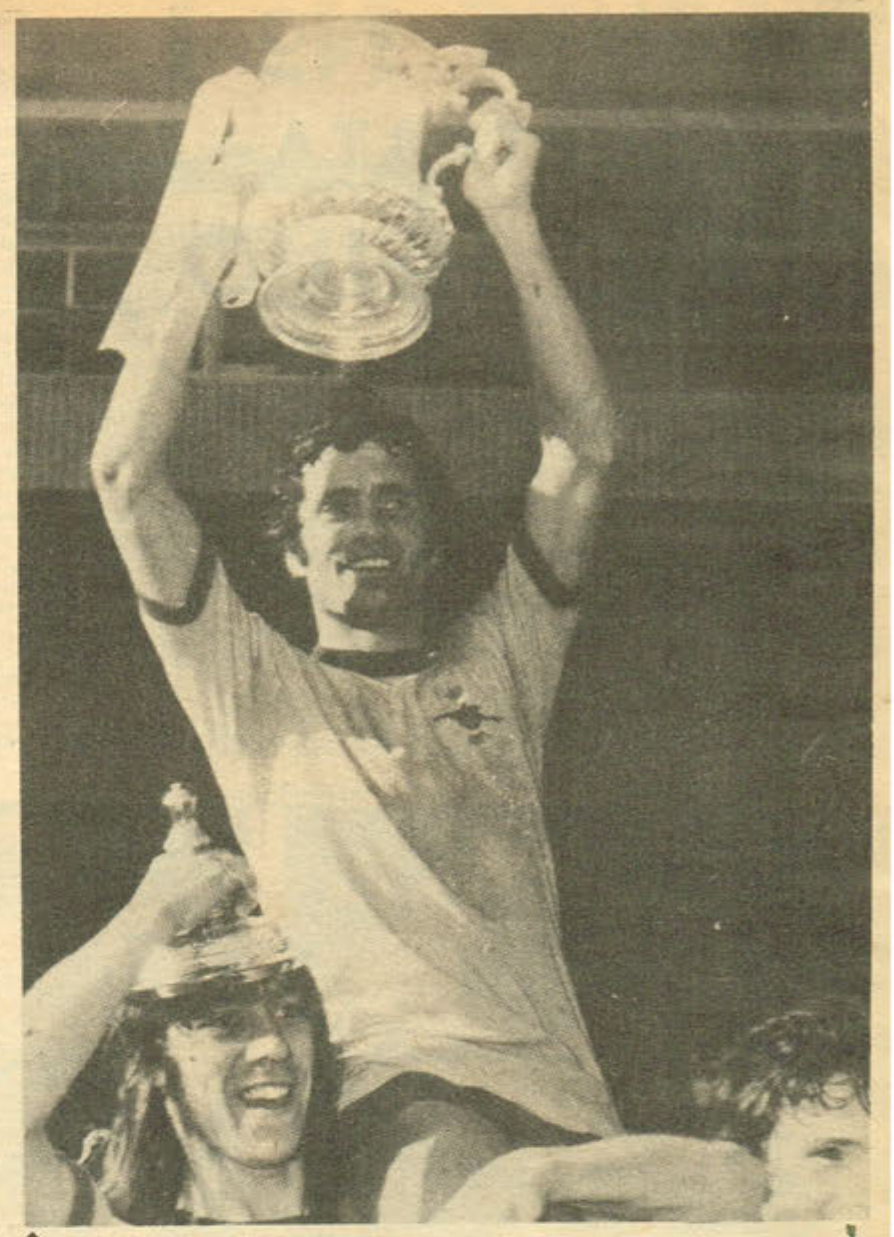
„СЕЛТИК“ е отбор, който не марее и не губи кръв и след най- апрегнати срещи или дори цяла ерия мачове. През този сезон ой поддържа „високо напреже- ие“ и заради неочакваната кон- уренция на шотландските га- ровци от „Абърдийн“, които из- язоха начело и принудиха футбо- истите от Глазгоу да положат ного усилия, докато ги задми- ат.

„ФЕЙНООРД“ съвсем не е ре- ил да предаде шампионската си итла, която спечели миналата одина за сметка не на друг, а на амия „Аякс“. „Големите“ от Ро- ердам с нищо не отстъпват на воите именити сънародници, ос- ен с. . . една точка във временно- о класиране. Ван Ханегем и сега неповторим стратег на отбо- а, играе на голям периметър, за да плете трудно повторими ком- бинации и за да създава възмож- ности на Шьонмакер, новия гол- майстор на отбора, който заме- ни заминалия за Швеция Кин- двал.

„АРСЕНАЛ“ е един от двата отбора (заедно с „Интер“) сред класиралите се за четвъртфина- лите, които не водят директна борба за запазване на титлата си в собствените си страни. Но в Англия нищо не може да се счита за загубено, дори когато „закъс- нението“ е осем точки. („Арсенал“ ги загуби в една ноемврийска кри- за, когато в четири последовател- ни срещи не взе нито една точ- ка!. . .). „Канонирите от Хайбъ- ри“ и сега разчитат на своя из- ключителен вратар Уилсън, на стабилната си защита, която иг- рае с „метач“, и на нападението, в което и център-нападателят Кенеди, и крилото Радфорд са еднакво резултатни.

„ДОЖА-УЙПЕЩ“ е едно от доказателствата, че кризата в унгарския футбол се изживява бър- зо. В общо силната за унгарците есен „Дожа-Уйпещ“ игра отлично и загуби само един мач – от „Хонвед“ с 1 : 0. (Тази среща между друго- то бе последният мач, ръководен от известния Ищван Жолт, най-добрия съдия на стра- ната през последните две десети- летия; той навърши 50 години и се отказа от съдийството.) И сега шампионите имат всички шан- сове да запазят титлата си – имат 5 точки преднина, съста- вът начело със Замбо, обявен за футболист №1 през 1971 г. в Унга- рия, Ношко, Юхас, Бене и Дунай е в пълна бойна готовност. Ве- роятно усилията на селекционера на националния отбор Иловски да подготвя продължително своя- та единадесеторка (унгарският „А“ отбор е на подготовка в Ис- пания, където ще играе с домаки- ните преди да замине за 6-7 мача в Латинска Америка), както и из- граждането на олимпийски отбор за турнира в Мюнхен няма да по- пречат „Дожа-Уйпещ“ да бъде в пълна форма за четвъртфинали- ме“. . .

„ИНТЕР елиминира шампионите на ГФР, но някак не „върви“ в шампионата на Италия. Нещо ку- ца – отново! – в играта на този състав, който през миналата го- дина изживя втора младост. Бонинсеня е отличен реализатор, но той като че не стига в общо взето безплодното „калчо“. Из- вестният Мацола се губи като изнесен напред нападател, а на не- говото място в средата на тере- на Корсо, играе в стил „барок“, ба- ви ненужно ритъма на играта. А треньорът Инверници не може да се откаже от този иначе мно- го талантлив състезател.

МАКЛИНТОК, КАПИТАН НА „АРСЕНАЛ“ С ЕЛНА КУПА, КОЯТО ВЕРОЯТНО ЩЕ ВЪРНЕ В КРАЯ НА АНГЛИЙСКИЯ ШАМПИОНАТ...

ХАРАКТЕРНО ЗА ИГРАТА НА „СТАНДАРТ“ – ЦВЕТЛЕР Е ИЗСКОЧИЛ ОТ ЗАДНА ПОЗИ- ЦИЯ, ЗА ДА ОСТАНЕ САМ СРЕЩУ ВРАТАРЯ...

„БЕНФИКА“ е твърде позната у нас след срещите с българските армейци, за да има нужда от допълнително представяне. Ще добавим само, че „четата“ на Еузебио е начело в първенството, макар че „черната перла“ не е в най-добра форма. Затова пък Жорже и Батиста са начело в класирането на голмайсторите.

„СТАНДАРТ“ (Лиеж) влезе в четвъртфиналите през „задната“ врата – след като се възползува от незапомненото спадане в играта на московските армейци, които – въпреки това! – пропуснаха възможността да спечелят голяма победа на свой терен. „Стандарт“ обаче е във форма, води остър спор с ФК „Брюж“ за първото място в белгийското първенство и се радва на добрите прояви на ред свои съотборници. На челно място безспорно трябва да бъде поставен конструкторът Вилфрийд ван Мьор. Той се проявява напоследък и като мно- го сигурен помощник в защи- тата, и като талантлив органи- затор, който заплашва съпер- ника с всеки от своите пасове. А в отбора играят още и защит- никът (или полузащитник) Пило, познат у нас от срещата ни с Люксембург, и голмайсторът на отбора Цветлер, който – това е характерно за него! – играе на втора позиция, и югославянинът Такач.

Ето това са възможностите на осемте отбора. Съобразно на- шето подреждане срещите тря- бва да бъдат (за да се изключат всякакви случайности): „Аякс“ – „Стандарт“, „Селтик“ – „Бенфи- ка“, „Фейноорд“ – „Интер“ и „Ар- сенал“ – „Дожа-Уйпещ“. . .

Какво ли обаче ще определи жре- бият, който (и този път!) ще има решителна роля на 12 януа- ри?

Орлин БОЕВ

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

КРАЙ НИЛ

През януари 1954 година на старта край древния египетски град Луксор се събраха 40 колоездачи от 7 страни, които трябваше да „извървят“ в 13 етапа 1571 км, за да достигнат фина- ла в Кайро. Първата Обиколка на Еги- пет завършиха 29 от участниците. Победител излезе белгиецът Ван Мее- нен. Белгийците станаха и първите носители на купата на в. „Ал Ахрам“. Отредена за отборния победител.

През 1955 година на старта в Лук- сор се събраха вече колоездачи от 14 страни. Състезатели от два отбора носеха и трицвета на България: „А“ – Б. Коцев, М. Димов, Д. Колев, Ст. Георгиев; „Б“ – Н. Христов, Я. Огненски, К. Илиев, Цв. Башев.

– Обикновено дотогава у нас през зимата нямаше никакви състезания – разказва ветеранът на това състезание и четирикратен участник в него Стоян Георгиев, сега треньор в „Локомотив“ (СФ) и на националния отбор по колокрос. – Изведнаж ги то за първи път, се изправихме пред задачата да участвуваме в многоетапно състезание през зимата. Но я приехме с ентусиазъм като предпоставка за подготовката ни за Пробега на мира. Мнозина бяха скептиците, които ни предричаха неуспех. И наистина бе странно, че равнинният профил на Египет може да създаде условия за оспорвана и интересна спортна борба. Но пък се намесиха скоростта, насрещният вятър, горещините... И тия допълнителни трудности превърнаха обиколката в много трудно изпитание. Но още с първите етапи започнахме да завоюваме престиж и ние, „новаците“ в това състезание. Цели 7 етапа Боян Коцев има високата чест да носи „жълтата фланелка“ на временен водач в индивидуалното класиране и само едно нещастие (тогава материалната ни част бе все още твърде бедна) го лиши от лавровия венец на победителя. Но ние разбъркахме сметките на победителите от предишната първа обиколка. Почувствували, че имаме възможност да се борим за първото място в отборното класиране, нито за момент не оставихме белгийците да имат числено превъзходство в челото на колона- та. Някаква неясна солидарност сплоти състезателите от двата ни отбора и всички се стремяха да помог- нат за най-добро класиране на първи- те. От тоя двубой между българи и белгийци се възползва датчанинът Андерсен, който спечели индивидуал- ната победа. Б. Коцев се класира вто- ри, Д. Колев – пети, М. Димов – шес- ти, а с това спечелихме отборната победа и за първи път станахме носи- тели на купата на в. „Ал Ахрам“.

Третата обиколка през 1956 година доказа по най-нагледен начин, че успе- хите на българите в Египет не бяха случайни. Краен индивидуален победи- тел стана Ненчо Христов, който съ- щата година спечели и Пробега на ми- ра. Втори бе пак Б. Коцев, Ил. Кръс- тев – 14-ти, М. Димов – 17-ти, а Ст. Георгиев – 24-ти. Българският отбор завоюва за втори път победата пред силните петорки на ГДР и Полша.

Точно преди 15 години през 1957 г. нашите колоездачи бяха за трети път в Египет. За трети път те се върнаха оттам с купата на отбора-първенец и с моя успех я спечелиха за вечни времена. Значението на нарочно търсената моя път отборна победа постави на заден план личното представяне. Ст. Георгиев, Б. Коцев, Д. Колев, Н. Христов и Н. Филипов хвърлиха всичките си сили за общия успех на отбора и тая саможертва ги доведе до щастливия завършък. Целта бе постигната. В индивидуалното класиране Малиц (ГДР) спечели първото място само с 31 секунди пред съотборника си Тюлер и само с 45 секунди пред нашия бегач Ст. Георгиев.

Победите край Нил преди 15 години накараха хиляди хора в Египет да произнасят с уважение името на България, мнозина научиха нещо повече за нашата страна, а по-голямата част и от едните, и от другите станаха завинаги нейни добри приятели...

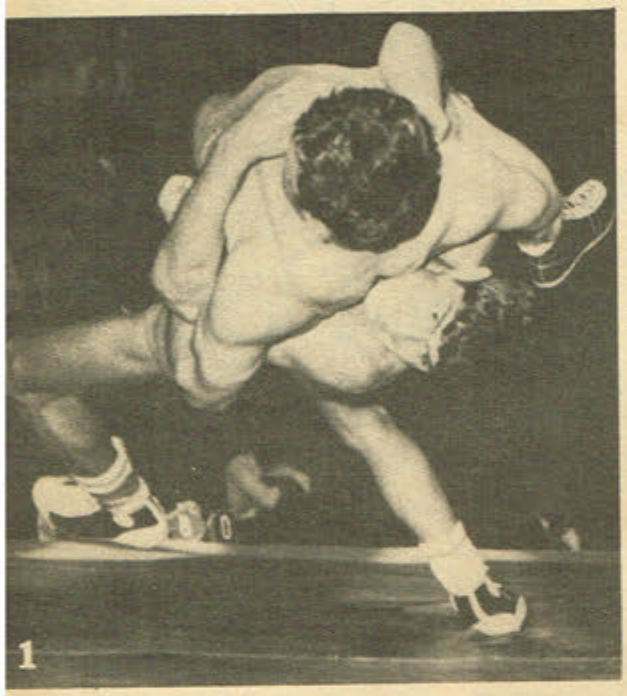
На снимката: Българският отбор – победител преди 15 години на Обиколката на Египет – от ляво на дясно: Н. Филипов, Д. Колев, Н. Христов, Ст. Георгиев и Б. Коцев. (Снимката се публикува за първи път.)

ПЪРВИЯТ № 1
А «ДЕСЕТКАТА–71»
И ОЩЕ НЕЩО...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ГОДИНИ ИЗМИНАХА ОТ ПЪРВАТА АНКЕТА НА СПОРНИТЕ ЖУРНАЛИСТИ, ОРГАНИЗИРАНА ОТ В. „НАРОДЕН СПОРТ". ОТТОГАВА В НАВЕЧЕРИЕТО НА ВСЯКА НОВА ГОДИНА НАЙ-ДОБРИТЕ НИ СПОРТИСТИ (И НЕ САМО ТЕ) С ВЪЛНЕНИЕ ОЧАКВАТ ТРАДИЦИОННАТА ВЕЧЕ РАНГЛИСТА.

ИЗВЕСТНА Е КЛАСАЦИЯТА И В ТАЗГОДИШНАТА АНКЕТА. ЖУРНАЛИСТКАТА ВАНЯ ВОЙНОВА, ПЪРВАТА СПОРТИСТКА С №1, СПОДЕЛЯ ЗА ЧИТАТЕЛИТЕ НА „СТАРТ" СВОИ МИСЛИ, ПРЕЖИВЯВАНИЯ И СТАНОВИЩА ПО ПОВОД ПОСЛЕДНАТА ДЕСЕТКА; И ЗА ОЩЕ НЕЩО...

Човек се обръща леко към минаото, особено когато търси онези приятни мигове и радостни събития, които отново го правят щастлив, защото си спомня, че е бил силен, влюбен, почитан. Това е то и отплатата на спорта към онези млади хора, които преди воинската си клетва, преди оброка за съпружеска вярност дават обет да бранят и носят неопетнена спортната чест на България. А тя, родината, знае да мачи своите верни чада! Почита безмерно и своите млади спортисти, които в мирните състезания по стадиони, игрища, писти и басейни държат високо прибагрената светиня.

Знам, мнозина ще кажат, че вярде парадност има в тези мои думи. Може би ще бъдат прави, но само донякъде. Защото трудно мога да изразя с думи всичко онова, което е било чувства – радост от победите, мъка от неуспеха, гордост от триумфа! А когато дойде признанието, питате какво е чувството. Дълго време съм се питала и аз. Слушала съм отговорите на големи спортисти, сама съм отговаряла и късно, след като престанах да се състезавам, разбрах, че всички сме намирали „спасение" в шаблонното „Щастлив съм! Горд съм! Признателен съм! "

...Бе след полунощ. Звънецът яростно късаше тишината в стаята. Сънена, без да разбирам къде съм и какво става, вдигнах телефонната слушалка. От другия край на жицата някакъв радостен женски глас изчурулика: „Иве, честито! Първа си! А сега спи спокойно! " Гледах слушалката и недоумявах къде съм първа и защо някой друг се радва вместо мен. Но по силата на състезателната рутина приех, че щом съм първа, имам право да продължа да спя спокойно. Така и направих, без да зная, че това е една от последните ми безгрижни нощи. На сутринта всичко се изясни. От страниците на вестник „Народен спорт" една снимка, моята, и то доста голяма, ме поглеждаше някак смутено. В текста под нея пишеше: „. . . с най-много гласове за спортист №1 на България бе посочена Ваня.

Сама бях в стаята, а се изчервих. След мене в десетката следваха спортисти, и то какви спортисти! Величини от първа класа! Хора, които бяха и мои кумири! Състезатели, чиито победи и аз посрещах с възхищение, а понякога и със сълзи. И изведнъж аз да водя „хорото". Откъде накъде? Вярвайте ми, не смеех да изляза навън, да отида на тренировка. Смятах, че наред с неизбежното „честито" всеки ще си каже: „Баш пък тя ли. Няма ли мъже?" И вярно си беше. Малко ли бяха тези, които заслужаваха да бъдат първи. И после нещо друго. Нали не играех сама? Нали бяхме ако не 12, то поне 5? Какво можех да направя без моите другарки, без треньора си. Все пак излязох примирена, но след всяко „честито" се . . извинявах.

Постепенно, постепенно този свян (сега намирам, че това е било правилно) се превърна в задължение. Всяко малко отстъпление от моя страна извикваше в съзнанието ми парливото „Мисли –първа си! Гледат те хората. Не срами себе си. Не огорчавай тези, които ти вярват!"

. . . Един слънчев предиобед пресичах улица „Раковски". Остър сигнал ме закова на платното. Симпатичен милиционер се приближи и някак доста силно (може така да ми се е сторило тогава), но изключително вежливо каза: „Другарко Войнова, така както спазвате правилата на играта, така спазвайте винаги и тези в живота. А иначе ето и тези младежи (и той посочи насъбралата се групичка пред ВИТИЗ) ще правят като вас". Да беше се отворила земята, по-добре би било. Само две „погрешни" крачки! Но ето че те ме правеха като всички „смъртни". А хората искаха аз, „първата", да нямам провинения. Да бъда за пример! Дори на улицата!

Дълъг стана моят разказ за чувствата, които са ме вълнували при първия ми „избор". После, в течение на двадесетгодишната си кариера, съм имала и други високи морални отличия и награди. Една от тях ценя най-много.

. . . 1964 година. Вестник „Народна младеж" правеше анкета за спортист № 1 на двадесетилетието. Ние току-що се бяхме върнали от европейското първенство в Будапеща, където един малшанс ни остави на второ място. По онова време за изхода от анкетата можеше само да се гадае – толкова големи и обаятелни спортисти имаше. Този път радостното съобщение не бе анонимно. Нощта обаче прекарах будна. От вълнение. Вълнувах се като пред нов, тежък изпит. Защото бях посочена за спортист №1 на двадесетилетието. Но аз бях вече на 30 години! Ще ми стигне ли времето да защитя там, на игрището, това огромно признание като силна настояща спортистка, а не като бивша „слава"? И да не можех, трябваше от девет земи вода да донеса, но свежо да поддържам моето „омайниче" (така в себе си наричах тази титла). Гордеех се и с това, че бях сред едно съзвездие, където ярко блестяха имената на Димитър Добрев, Ненчо Христов, Борис Гюдеров, Никола Станчев, Виржиния Михайлова, Петко Сираков, Георги Димитров, Милко Димов, Цветана Берковска. Сега някои ще кажат, какви световни и олимпийски титли имаха Гюдеров, Димов, Берковска? Истина е – нямаха. Но помните ли ги?

Простете ми тази дълга разходка в миналото. Но спомените се върнаха неудържимо при мен, когато узнах за листата на десетте най-добри спортисти за 1972 г. Разказвам ги, защото много често отстрани се вижда само славата, потупванията по рамото, популярността. А това е най-малкото. Разказах ги, защото знам, че сега същите чувства вълнуват и Петър Киров, че го вълнуват дори повече, отколкото отделните схватки на тепиха; сигурна съм, че и чаровната „магьосница" на художествената гимнастика Мария Гигова е стояла с вестник в ръка и така – далеч от шумната зала, аплодисментите и овациите – е преживявала отново и отново и хилядократното повторение на всяко от съчетанията, и напрегнатата борба в Хавана; защото не мога да не си представя „заканите" на Александър Томов и Георги Мърков, на Руси Петров и Александър Крайчев, на Райчо Христов и . младите кануисти Виктор и Федя догодина пак да попаднат в тази скъпа за всеки спортист листа.

Да попаднеш отново в нея! Това значи да пролееш отново много пот, да забравяш отново себе си, близките и приятелите си, да събираш като в юмрук волята си, да побеждаваш. Може би точно това е най-трудното. И затова си мисля, че често лаврите остават само за първия или най-много за първите. Дали това е най-справедливо? Лично аз бих гласувала и за друга листа. За една листа на петилетката, ако щете, изградена от имената, включени във всяка от годишните. Една листа, която може би трябва да се нарича „постоянство". В спорта тази дума значи изключително много. . .

Мисля си, че борците отново предизвикват всички други със своето „вето" върху по-голямата част от местата около върха. Нима не могат другите да се „преборят" с тях? Сигурно могат. И затова съм сигурна, че догодина десетката ще стане още по-мясна, че кандидатите за нея ще бъдат още повече. Може би тогава щастливците ще бъдат по-малко, онези, които ще се чувствуват пренебрегнати – повече.

Но има ли нещо по-хубаво от това да има повече амбицирани?

ПЕТЪР КИРОВ ВОДИ РАНГЛИСТАТА

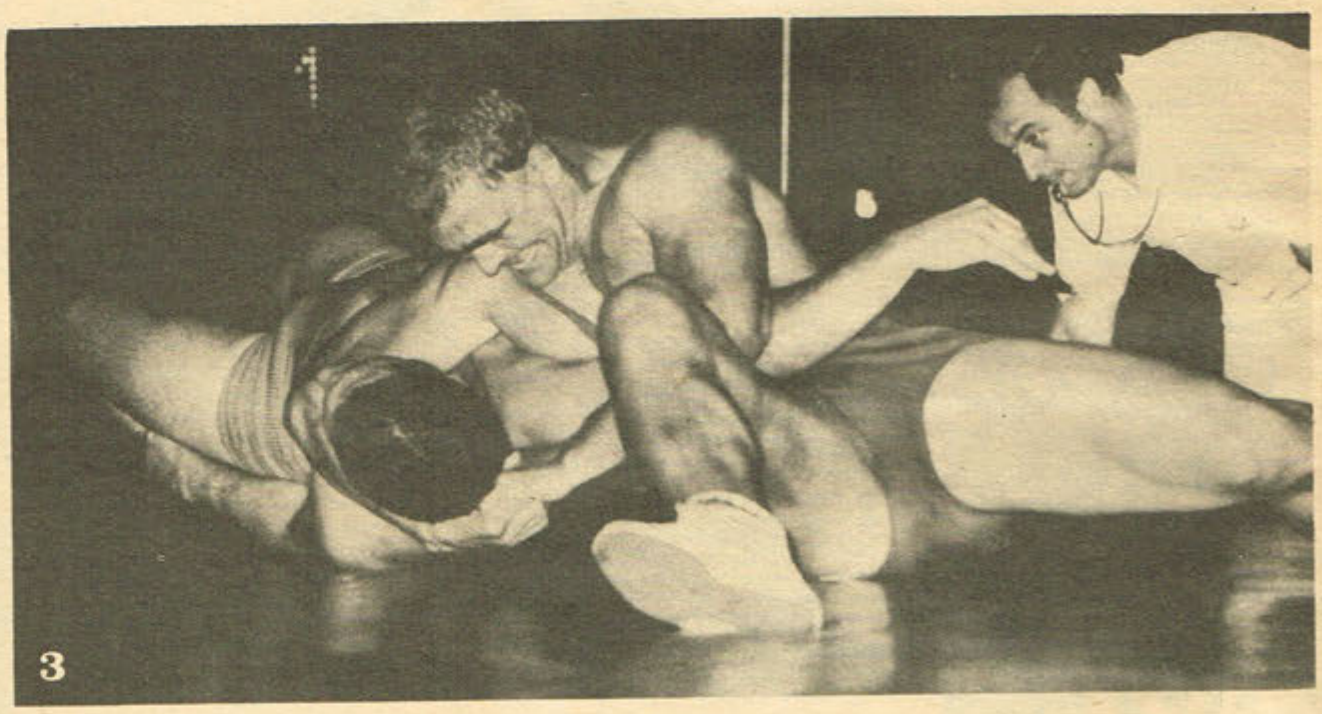
В традиционната анкета на в-к „Народен спорт" участвуваха 89 спортни журналисти. Всеки посочи десет спортисти. По сбора на точките ранглистата за 1971 г. доби следния вид:

1. Петър КИРОВ (кл. борба) 796 т.
2. Мария ГИГОВА (худ. г-ка) 709
3. Александър ТОМОВ (кл.борба) 702
4. Георги МЪРКОВ (кл. борба) 646
5. Руси ПЕТРОВ (св. борба) 550
6. Александър КРАЙЧЕВ (вд. тежести) 492
7. Райчо ХРИСТОВ (сп. г-ка) 341
8–9. Виктор БОЙЧЕВ и Федя ДАМЯНОВ (кану) по 196
10. Нораир НУРИКЯН (вд. тежести) 65

Следват: Вълю Стоев (атлет) 50 т., Аманас Шопов (вд. тежести) – 47, Димитър Пенев (футболист №1 за годината) – 45 и други общо 41 спортисти.

Спортисти №1

1958 Ваня ВОЙНОВА (баскетбол)
1959 Любен АХМЕДОВ (св. борба)
1960 Димитър ДОБРЕВ (кл. борба)
1961 Димитър ХЛЕБАРОВ (атлетика)
1962 Еньо ВЪЛЧЕВ (св. борба)
1963 Продан ГАРДЖЕВ (св. борба)
1964 Боян РАДЕВ (кл. борба)
1965 Георги АСПАРУХОВ (футбол)
1966 Продан ГАРДЖЕВ (св.борба)
1967 Боян РАДЕВ (кл. борба)
1968 Боян РАДЕВ (кл. борба)
1969 Михаил ЖЕЛЕВ (атлетика)
1970 Петър КИРОВ (кл. борба)
1971 Петър КИРОВ (кл. борба)

1 *– ТЕХНИЧЕН, ЛОВЪК, СЪОБРАЗИТЕЛЕН, ПЕТЪР КИРОВ КЪМ ДОСЕГАШНИТЕ СИ ЗЛАТНИ МЕДАЛИ ОТ ОЛИМПИАДАТА В МЕКСИКО, ОТ СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО В КАНАДА И ОТ ЕВРОПЕЙСКИТЕ В МИНСК И БЕРЛИН ПРИБАВИ ОЩЕ ЕДИН – ОТ СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО В СОФИЯ – И ЗАСЛУЖЕНО ЗА ВТОРИ ПОРЕДЕН ПЪТ БЕ ОБЯВЕН ЗА СПОРТИСТ№1.*

2 *НАЙ-ДОБРАТА СПОРТИСТКА, ДВУКРАТНАТА АБСОЛЮТНА СВЕТОВНА ШАМПИОНКА ПО ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА МАРИЯ ГИГОВА ОТНОВО ЗАЕ ЧЕЛНО МЯСТО МЕЖДУ НАЙ-ДОБРИТЕ СПОРТИСТИ ЗА ГОДИНАТА, ТОЗИ ПЪТ ПОД №2.*

3 *НАЙ-СИЛНИЯТ МЕЖДУ СИЛНИТЕ В КЛАСИЧЕСКАТА БОРБА НА СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО В СОФИЯ МЛАДИЯТ АЛЕКСАНДЪР ТОМОВ ЗА ПЪРВИ ПЪТ НАМИРА МЯСТО В „ДЕСЕТКАТА" НА НАЙ-ДОБРИТЕ СПОРТИСТИ, И ТО ПОД №3.*

МИРНА, ЛАСКАВА ЗА МЛАДОСТТА, ПОБЕДНА!

С ТАКИВА МИСЛИ, С ТАКИВА ПОЖЕЛАНИЯ КЪМ БЪЛГАРСКИТЕ СПОРТИСТИ ПОСРЕЩНАХА ОЛИМПИЙСКАТА 1972 ГОДИНА ПРИЯТЕЛИТЕ НА ОНЕЗИ, КОИТО ОТНОВО ЩЕ АТАКУВАТ НАЙ-ВИСОКИТЕ ВЪРХОВЕ...

СЛАВЧО ВАСЕВ

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА БЪЛГАРСКИЯ КОМИТЕТ ЗА БАЛКАНСКО РАЗБИРАТЕЛСТВО И СЪТРУДНИЧЕСТВО

Най-напред очакваме тя да бъде мирна. Да е чисто небето над планетата, да се разгръща мирното съзидание! Да надделее разумът над нечистите помисли на онези, които заради себичната сметка и вълчите закони на капитала са готови в ада да вкарат човека. Но времената се измениха и 70-те години на XX век се пълнят със съдържание и смисъл не от експлоататорите, а от социализма, от неговата световна система. Червеният флаг на комунистите, който се вее над земята, не е безплътен символ, а тържествуваща реалност, осезаем показател за силата на едно ново общество, върху чиито скрижали е написано името на човека с главна буква.

Нека 1972 година бъде година

–Какво очакваме от олимпийската 1972 година?

– Мир!

Това не значи, че светът е обхванат от война, макар че нейните пожари горят в различни краища на земята.

Мирът е неделим, но е исторически процес. Той се изгражда стъпка по стъпка. Преди всичко в съзнанието на хората. И ако вместо войнолюбието и заинтересоваността в известни среди – знае се кои – се противопостави желанието на хората да общуват в мир – това е голям принос и достижение за спокойното развитие на света.

Олимпиадите са едно такова противопоставяне.

Вече няколко пъти след Втората световна война огънят от Олимп пресича земята в различни посоки. През 1972 година той ще мине и през нашата страна, за да пламне с всичка сила в Мюнхен.

Този символ на мирното съревнование на силата и красотата на човека, колкото повече се напълни със съдържание – толкова по-голямо ще бъде неговото значение за мира.

Присъствувах на олимпиадата в Хелзинки – втората след свършването на войната. Много радости събудиха олимпийските срещи и което е по-важно – много надежди.

В тази олимпиада за пръв път взеха участие спортисти от Съветския съюз. Участвувахме и ние. Въобще участието на Съветския съюз и другите социалистически страни в олимпиадите обогатява тяхното съдържание, извисява значението им за мира.

Олимпиадата 1972 година придобива особено значение поради това, че ще се състои в центъра на Европа – Мюнхен, в един момент, когато силите на прогреса и мира подготвят европейската конференция за сътрудничество и сигурност.

Няма съмнение, че пряко и косвено олимпиадата 1972 година ще бъде ценен принос към осъществяването на конференцията.

И още нещо: като деятел в областта на балканското сътрудничество много ми се ще – многобройните балканиади, които стават в столиците на балканските страни, в близко бъдеще да прераснат в обща балканиада, която може да предшествува олимпиадите. Още повече, че олимпийският пламък е пламнал за пръв път на Балканите.

Прочие, нека си пожелаем добро представяне на Народна република България на олимпиадата; нека по-често се развява националното ни знаме на олимпийските наградни трибуни и по-често да звучи химнът „Мила родино!... "

КАКВО ОЧАКВАМЕ ОТ ОЛИМПИЙСКАТА 1972 Г.

ПАВЕЛ МАТЕВ

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИТЕТА ЗА ИЗКУСТВО И КУЛТУРА

на съвещанието за европейска безопасност, която СССР и другите социалистически страни предлагат и за което системно и всеотдайно работят.

Нека тя бъде година, в която да угаснат въгленията на военните огнища – и във Виетнам, и в Близкия изток, и навсякъде по света.

Нека 1972 година бъде година на големи дела за благото на човека – дела творчески, съзидателни. Да разцъфтяват културата и науката и всичко, сътворено от тях, да бъде на благо човека.

По някакво щастливо съвпадение решено е 1972 година да бъде посветена на едно от духовните чудеса – книгата. Мирът е тържество на човешкия дух, условие, където този дух прави своите полети и открива нови територии на ума и емоцията.

Колко е хубаво наистина, че новата година е олимпийска, че на олимпиадата в Мюнхен ще властвува мирното съревнование, че здравите, умни и красиви чеда на света ще встъпят в благородно, дружеско съперничество за победа и медали.

Ние сме пълни с надежда и вяра в нашите млади представители. Вярваме на своите борци, щангисти, кануисти, гребци, боксьори, волейболисти, стрелци, атлети, на всички...

Вярваме, че повелята на партията – масова физкултура и спорт, високо спортно майсторство, ярки комунистически добродетели, – която бе спонтанно подкрепена от IV конгрес на ВСФС, ще бъде пътеводител в делата на младото поколение.

Олимпийските знамена са знамена на мира – те не се развяват по време на кръвопролития.

Нека 1972 година – олимпийската – бъде мирна, ласкава към младостта и победна.

Хората, които обичат живота, мира, творчеството и радостта, желаят тя да бъде такава и ще бъде!

КИТАН КИТАНОВ

СЕКРЕТАР НА УНИВЕРСИТЕТСКИЯ КОМИТЕТ НА ДКМС ПРИ СУ „КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ "

Олимпийската година бе предшествувана от една плодоносна за българския спорт година. С великолепните победи и успехи на борците, щангисти и гимнастичките България си извоюва име сред първенците на силата и красотата в световния спорт. Вярвам, че спортният ни възход ще продължи неспирно в унисон с политическия, икономическия и културния подем на родината ни.

Ще ми се олимпийската година да бъде преломна за студентския спорт. Многобройните детски и юношески школи, спортните паралелки и гимназии дават подготвени млади спортисти, които се вливат във висшите учебни заведения. Условията във ВУЗ – организационни и особено по отношение на материалната база, са преграда за желанието на младежите и девойките да спортуват. Известно е, че най-напредналите страни, като СССР, САЩ, ГДР и други, които дават най-голям принос за развитието на световния и олимпийски спорт, имат най-много елитни състезатели сред студентската младеж. Партийните решения и особено последното решение на Политбюро на ЦК на БКП от 15 декември м.г. открива светли перспективи за развитието на спорта сред студентската младеж, която ще се отплати по достойнство.

Пожеланията на студентите комсомолци са през настоящата олимпийска година по-често да звучи победно „Мила родино " по международните терени и най-вече в Мюнхен!

Л. СТЕФАНОВА, поетеса

ЛАУРЕАТ НА ДИМИТРОВСКА НАГРАДА

Дълбоко вярвам, че името на социалистическа България и на този огромен младежки форум ще звучи с уважение, че нашите спортисти ще будят възхищение и обич. Вярвам, че миролюбивите чувства на нашия народ ще намерят израз във всяко младежко ръкостискане, във всяка наша ярка проява в Мюнхен.

В тази предстояща не само спортна, но и остро съвременна духовна и идейна битка за първенство нашите първи спортисти имат всички възможности да покажат силата на нашето предимство, резултатите от едно всестранно развитие в прекрасните условия на социалистическата ни страна.

Зная с колко труд, воля, дързост, любов към отечеството се постига върхът на една истинска и пълна победа на спортното поле. Вярвам, че нашите спортисти този път още по-мъжествено ще проявят своето психологическо надмощие, своя укрепнал дух и майсторство.

Вярвам, че във всяка зала и на всяка спортна площадка българските младежи ще се борят до последен дъх за своето право да бъдат сред първите. Олимпийските игри през 1972 година според мен ще станат един нов етап в постоянното движение напред.

О.з.ген. КРУМ ЛЕКАРСКИ

УЧАСТНИК НА ОЛИМПИАДИТЕ ПРЕЗ 1924, 1928 И 1960 Г.

Искам да започна с миналото. 48 години са изминали от първото ми участие в олимпийските игри, от момента, когато пред българските спортисти стоеше межката задача да създадат име на спортна България при сложната следвоенна обстановка. Всяко първо участие е свързано с мъчителни неизвестни в резултат на липса на международен опит. Условията за подготовка бяха оскъдни, а за участие – елементарни.

Готвихме се сами, стимулирани единствено от нашата амбиция, от любовта ни към родината и спортната ни страст. За други облаги освен удовлетворението от достойно представяне и не мислихме. Никой не се погрижи за нашето добро настаняване. Конете ни се намираха на другия край на Париж.

Конюшните близо до състезателния терен бяха извън обсега на нашите финансови възможности. Ето какво пише по този повод тогавашният ротмистър Вл. Стойчев в списание „Нашата конница ": „Морална подкрепа почти никаква. Напротив, подготовката се извърши под подигравателния поглед на скептицизма. " Независимо от това пробивът се оказа сполучлив. Чуждият печат заговори ласкаво за нашето представяне.

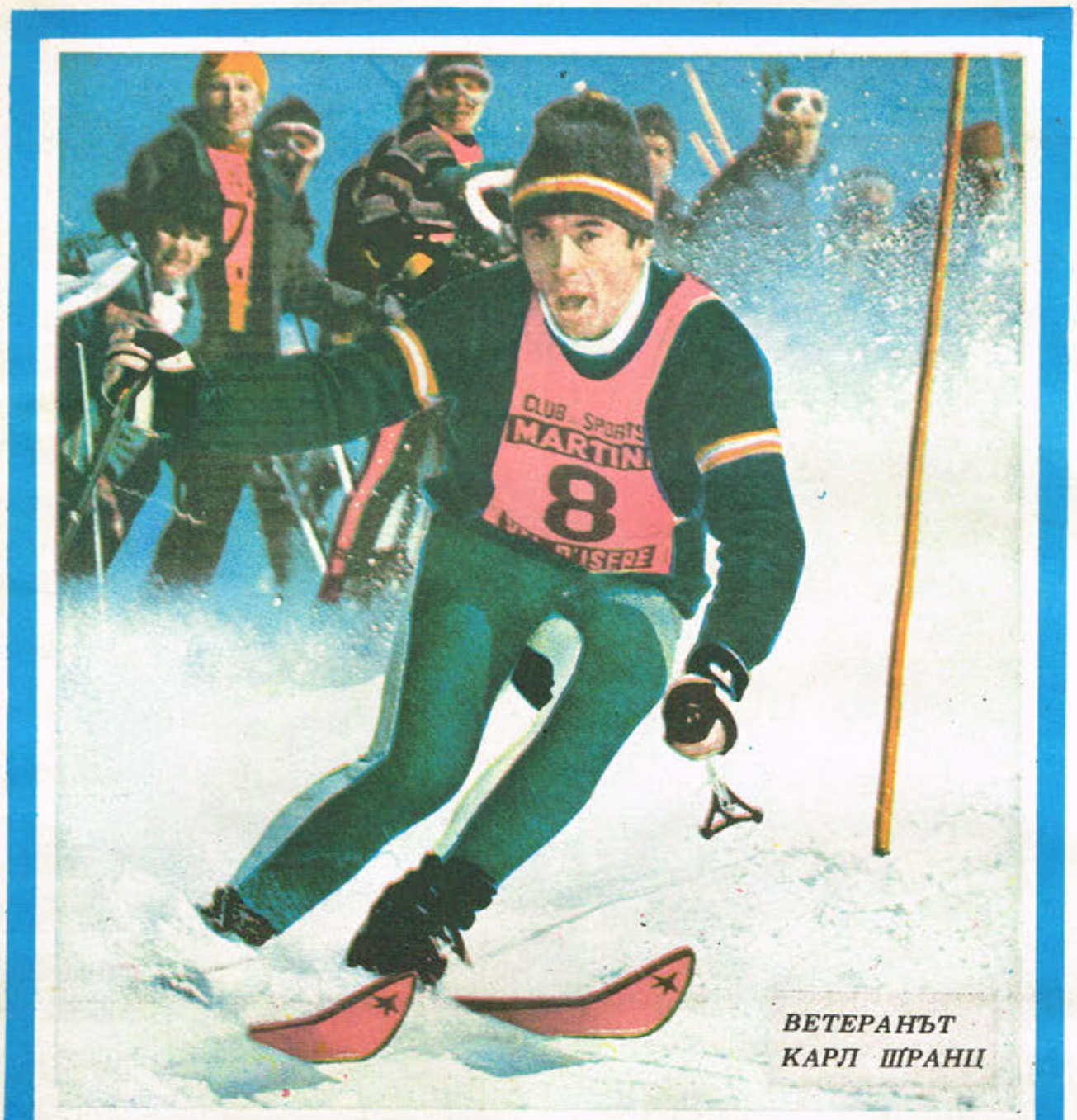
Днес, близо половин век по-късно, участието на спортистите на социалистическа България има съвършено друг облик. Спортът е грижа на народната държава. Не случайно страната ни се прослави с редица успехи на олимпийски игри, в които български спортисти извоюваха златни, сребърни и бронзови медали.

Като бивш олимпиец бих искал да изкажа следните пожелания и надежди за настоящата олимпийска година.

Българските спортисти, които ще имат честта да участвуват в игрите на XX юбилейна олимпиада, да вложат всичките си амбиции за победа, само за победа и да се подготвят така, че искането да се изравни с моженето!

На игрите на 8-мата олимпиада в Париж присъствува самият основоположник на модерните олимпийски игри Пиер дьо Кубертен, който приветствува спортната младеж на света, събрала се за първи път след една изтощителна война, за да им пожелае да създадат на спортното поле климат на разбирателство и взаимно уважение и да ратуват чрез спорта за тържеството на мира.

Олимпийските игри през 1972 година ще се проведат при една сложна международна обстановка, разведрена все пак от обстоятелства, които позволяват да се надяваме за намаляване на напрежението. Нека игрите бъдат онова международно събитие през годината, което най-ярко да отрази стремежа на световната младеж да диша и твори в мир.

ВЕТЕРАНЪТ КАРЛ ШРАНЦ

С·КОСИ

ГОЛЯМАТА ЧЕТВ

АВСТРИЯ: С ШРАНЦ, НО БЕЗ... ТИРАНИЯТА МУ

Известният специалист Оноре Боне, бивш ръководител на френския национален отбор, след дълги наблюдения бе открил най-важната характерна черта за австрийците – тяхната изключителна издръжливост. Тя не е случайна – тиролците се готвят винаги при много трудни условия.

Миналият сезон не бе от най-благоприятните за австрийските скиори. От 24-те големи международни състезания те успяха да спечелят само две. Тази криза трае вече години и за нея има ред причини – неочакваната болест и самоубийството на блестящия слаломист и съвършен майстор на гигантския слалом Херберт Хубер и тежките падания на Мат и Тритчер, които ги извадиха за дълго време от строя.

При тези условия още през 1969 г. ръководителят на отбора Франц Хоплихер бе принуден да се облегне и на ветерани, между които на първо място известният Карл Шранц. Точно той донесе през 1970 г. двете последни световни победи на Австрия. А между другото той се е променил неузнаваемо. Устремен повече от всички други към олимпийска победа(само тя липсва в колекцията му!), Шранц вече не е предишният „тиранин" на отбора, а негова душа, готов да го поведе към победи.

И все пак силата на австрийците трябва да се търси при жените, начело сред които е носителката на световната купа Анемари Пръол.

ФРАНЦИЯ: 8000 ВРАТИ ДО ПЪРВИЯ СНЯГ...

Френският национален алпийски отбор сега няма нито Кили при мъжете, нито сестрите Гойчел при жените. През миналата година „петлите" бяха безспорно най-силният отбор, спечелиха и трите отборни световни купи (мъже, жени и комплексно), заеха най-много места в челните десетки. Но това е твърде малка утеха в един строго индивидуален спорт, в който на всичко отгоре на особена почит са „супер-

... Много често н
ри алпийци твърдят
товната купа, която
състезания дава по-
за успех, отколкото
ските медали. На т
трудно може да се вя

Всъщност ако т
верни, подготовката
нямаше да бъде тол
и упорита. Готвят с
и този път погледи
всичко към Франци
Швейцария и Италия
на алпийския ски-спо

звездите".

Лошото е, че още в кра
на ясно, че конкуренция
най-големите. Съставъ
младите състезатели из
кажат, че имат право да
ляма е конкуренцията п
ред със „старите" – С
своите права доказват
Маки, Жако, Лафорг. . .
и Оже, Дювийар, Орсел,
те, да направят така, "ч
само отборни?

Тази година френския
ха много упорита подго
рация осигури повече сре
жа да достигне някои с
(Когато научил, че Авс
скиори на подготовка в
Беранже, треньор на ф
„За такъв лагер са нужн
можности, Франция все
иначе, французите посре
ски" сняг с по 8000 прем
зад себе си; и с още тол
лом. Главната цел в подг
то усъвършенстване
сезонът през тази зима
и „насечен" с много прод

Със свое очарование

Всеки от белите спортове, които „правят" зимните олимпиади, има свое неповторимо очарование...

Артистичността на кънкьорите се допълва от красотата на полетите на майсторите на скока; на пръв поглед монотонната борба на кънки-бегачите съжителствува с разнообразните усилия на участниците в северните ски-дисциплини.

И все пак най-характерни – и в планината, и равнината, и в залата (какво ли не изисква една зимна олимпиада?) – изглеждат динамиката, високите скорости.

Шеметно се развива борбата в хокея и бобслея, в роделна и алпийските ски-дисциплини.

За част от тях, за майсторите на алпийския ски-спорт разказваме днес...

СЛАЛОМ Е НОРВЕЖКА ДУМА

Етнографите са единодушни, когато твърдят, че слалом е норвежка дума. Тя произлиза от старото съчетание, което се пише „слалаам", като двете „а" се четат като „о".

Свелнин Хаген, голям шведски специалист по атлетика и ски, е направил изследвания и е установил, че норвежците са практикували три вида спускания:

● слалом, който не се различава от съвременния. Той обаче бил само изпитание на сръчността без да се отчита времето;

● „кнейкелом" с няколко разновидности – преминаване със скокове при пълна бързина над нарочно поставени каменни блокове, бъчви и всякакви други препятствия; или вземане от снега при пълна скорост на поставена там шапка, последвано от събличане на собственото сако и жилетка; спускане с препълнена халба бира, така че тя да не се разлее.

● „виллом" е било продължително спускане през гора; счита се, че това е предшественик на съвременния гигантски слалом.

ОСЕМНАДЕСЕТГОДИШНАТА НОСИТЕЛКА НА СВЕТОВНАТА КУПА И КАНДИДАТКА ЗА ОЛИМПИЙСКО ЗЛАТО: АНЕМАРИ ПРЬОЛ

АКРОБАТКА В РАВНОВЕСИЕ К КИ

С РАЗЛИЧНО НАСТРОЕНИЕ

Ще участвуват ли най-добрите алпийци на олимпийските игри в Сапоро? Вероятно най-точният отговор на този въпрос ще дойде едва в навечерието на игрите, когато МОК ще реши кои от тях отговарят на аматьорския статут.

... Спорът между националните федерации, международната ски-федерация и президента на МОК Брънделж е твърде стар. Но и до този момент той няма твърдо разрешение.

Наскоро президентът на френската федерация заяви: „Или всички наши състезатели, записани за участие в Сапоро, ще бъдат допуснати, или нито един. Няма да позволим никаква дискриминация. Олимпийските игри ще се състоят без нас. Ще пренесем надеждите си върху световната купа."

Австрийците не говорят много, но затова пък имат в резерв по-млади състезатели, които могат да заместят (трудно е да се каже колко успешно...) първите сили. Вероятно в Австрия няма да бъдат склонни на бойкот. Подготовката на олимпийците се финансира от обединението на ски-производителите „Аустриа ски пул", което има за цел да върне доброто име на своята продукция. А това е възможно само с хубави победи на австрийски скиори на олимпийските игри.

Но докато австрийската федерация изглежда настроена миролюбиво, известният Карл Шранц, и сега скиор №1 на страната, е безкомпромисен: „Няма да се оставя да бъда принесен жертва пред олтара на аматьоризма. Имам доказателства, че онова, в което вярват, че могат да ме обвинят, е правено от всички добри скиори в света. Ако „експлодирам", и други ще ме последват!"

Та историята трябва да се следи и в бъдеще...

ВСЕ ПО-БЪРЗО!

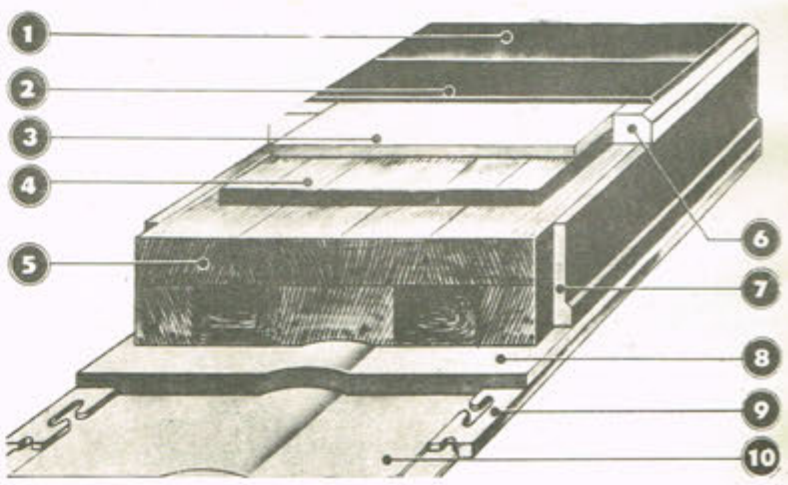
Постиженията на олимпийските победители в алпийските дисциплини не могат да бъдат сравнявани абсолютно.

И все пак тенденцията е от ясна – по-ясна: скиорите „летят" все по-бързо. Вижте средната скорост на олимпийските победители в спускането, за да се убедите в това:

	МЪЖЕ	ЖЕНИ
1948	67,885	51,829
1952	58,176	50,418
1956	72,346	55,483
1960	88,365	67,424
1964	81,289	76,442
1968	86,815	77,089

МОДЕРНИТЕ СКИ: ОТ ПЛАСТМАС

В последно време въпросът, дали най-добрите ски са металическите или пък пластмасовите, не е на дневен ред. Защото много производители се ориентират към съчетание на двата материала. Първо изве-

...ИЧЕСКИ · СКОРОСТИ

...КА

...е скио-
...че све-
...ите си
...ности
...мпий-
обаче

...бяха
...сезон
...телна
...ни. Но
преди
..., към
...олеми

...езон ста-
... не е от
стеснен,
(за да до-
...). По-го-
...дето на-
Фамоз –
...ебернар,
...е, както
...ои мъже-
...е бъдат

...ски водя-
...та феде-
...як не мо-
...суренти.
...ла група
...то, Жан
..., казал:
...сови въз-
Гака или
„истин-
...и врати
...ски сла-
...зическо-
...ъй като
...и дълъг,
...увания.

ИТАЛИЯ: С ПО-ГОЛЕМИ ВЪЗМОЖНОСТИ

Известният френски скиор Жан Вюарне, шампион на игрите в Скуо Валей, стана преди време треньор на италианския национален отбор със специално условие – пълно доверие, еднолично разрешаване на всички въпроси и отчитане на работата му едва след олимпийските игри в Сапоро.

Вюарне обаче се „отчете" още през миналия сезон, когато неговият най-добър състезател – необикновеният шампион Густаво Тьони – спечели световната купа. Но той не е единственото италианско име, което трябва да бъде следено през сезона. В отбора са още Стефано Анци, който спечели състезанията в Щугарлауф (САЩ), и брат му Микеле, слаломистът Роландо Тьони, братовчед на Густаво, и неговият постоянен конкурент Карари.

А отборът е подготвен отлично. Вюарне не загуби нито минута и през лятото. Отборът бе и на ски в Чили, и на глетчера Кол де Стелио в Алпите (там именно се „роди" и „порасна" Густаво Тьони!). Всички състезатели са отлично подготвени физически и Вюарне като че може да въздъхне:

– Най-сетне започвам да виждам отбора такъв, какъвто искам да бъде!

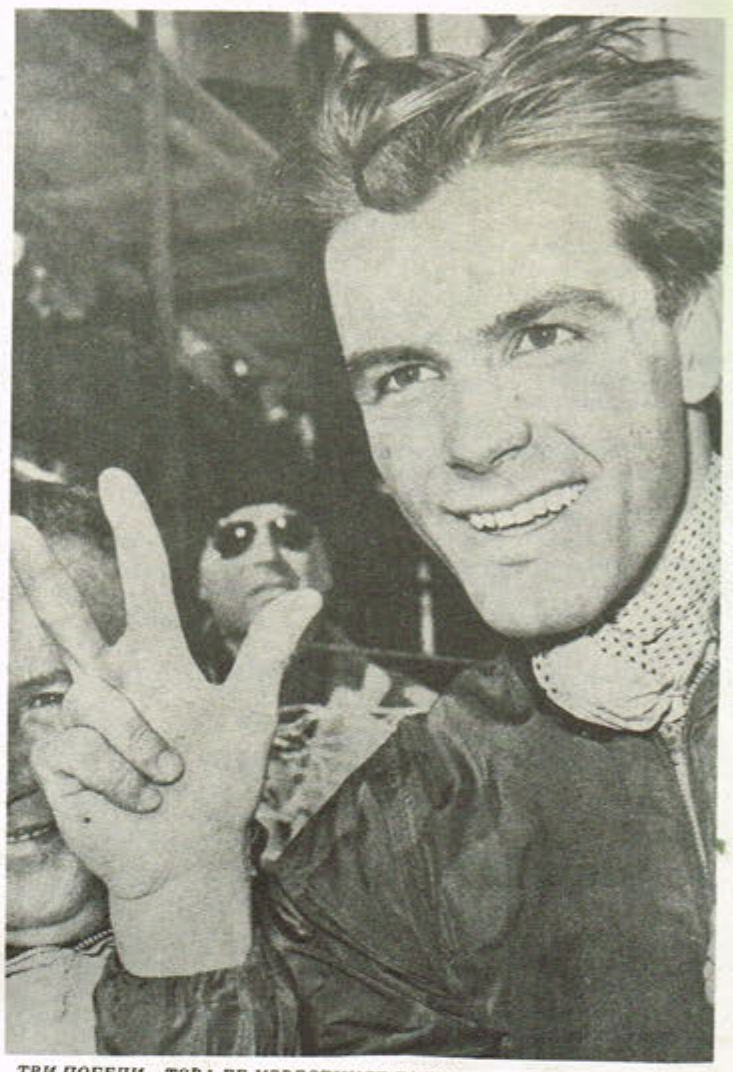
ШВЕЙЦАРИЯ: МЕЧТАТА СЕ НАРИЧА РУСИ

Швейцарците ще заминат за Сапоро с един млад състав, изграден в края на 1969 г. от енергичния и млад ръководител на отбора Адолф Ожи. И с най-подчертания кандидат за победата в спускането – Бернар Руси.

Руси, който носи със себе си мечтата на съотборниците си, пък и на всички свои сънародници Швейцария да притежава отново олимпийски шампион, има – по думите на бившия световен и олимпийски първенец Зено Коло – „гения на ските на върха на пръстите си". Победител в спускането на световното първенство във Вал Гардена, класиран през миналия сезон в най-лошия случай на четвърто място във всички спускания, валидни за световната купа, Руси изглежда, поне в тази дисциплина, от класата на Зайлер и Кили.

КИЛИ ПРЕД... КИЛИ. ОТ ПОБЕДАТА В ГРЕНОБЪЛ ОСТАНАХА САМО СПОМЕНИ...

ТРИ ПОБЕДИ – ТОВА БЕ ИЗВЕСТНИЯТ ТОНИ ЗАЙЛЕР В КОРТИНА Д'АМПЕЦО

ОЛИМПИЙСКИТЕ ШАМПИОНИ

Не е дълъг списъкът на олимпийските шампиони в алпийските дисциплини. През 1948 г. в програмата за първи път бяха включени спускането и слаломът за мъже и жени, а през 1952 г. „комплектът " бе допълнен с гигантски слалом. Но все още тройната комбинация не е алпийски спорт. Класиране наистина се прави, но победителят получава само титлата световен шампион.

Ето и листата на шампионите досега:

МЪЖЕ

год	*спускане*	*слалом*	*гиг. слалом*
1948	Орейе(Фр)	Рейналтер (Ав.)	–
1952	Коло (Ит.)	Шнайдер (Ав.)	Ериксен (Нор.)
1956	Зайлер (Ав.)	Зайлер (Ав.)	Зайлер (Ав.)
1960	Вюарне (Фр.)	Хинтерзеер (Ав.)	Щауб (Швейц.)
1964	Цимерман (Ав.)	Щиглер (Ав.)	Бонльо (Фр.)
1968	Кили (Фр.)	Кили (Фр.)	Кили (Фр.)

ЖЕНИ

1948	Шлунегер (Швейц.)	Фрейзър (САЩ)	–
1952	Байзер (Ав.)	Лоуренс (САЩ)	Лоуренс (САЩ)
1956	Берто (Швейц.)	Колиар (Швейц.)	Райхерт (ГФР)
1960	Бибъл (ГФР)	Хегтвайт (Кан.)	Рюег (Швейц.)
1964	Хаас (Ав.)	Кр. Гойчел (Фр.)	М. Гойчел (Фр.)
1968	Паал (Ав.)	М. Гойчел (Фр.)	Грийн (Кан.)

Интересна е тази листа, нали?

Не може да не направи впечатление, че единствено М. Гойчел е спечелила златен медал на две олимпиади; че французойките никога не са печелили спускането, а австрийките, силни в него, нямат победи в другите две дисциплини. Разбира се, не е нужно да се напомня за тройните победи на Зайлер и Кили...

САМО КИЛИ УМЕЕШЕ ДА СЕ „КАТАПУЛТИРА" НА СТАРТА НА СПУСКАНЕТО ТАКА, КАКТО ТОВА СЕГА ПРАВИ БЕРНАР РУСИ

ЛЕКОВОДОЛАЗИ ПО ПИСТИТЕ

...ЕТАЛ

...Росиньол" още
...езон предложи
...те модела „Ро-
...ьстезаваха ня-
...ле национали и
...спехи в „класи-
...ания за година-

...зобретението
...преди няколко
непознат
предложи
...33 ", както бя-
...бяха изработе-
...и, а празните
...знени със
...ериали.
...Росиньол " са
...ромо им е от
...еталът около

От началото на тая зима френските скиори използуват нов състезателен костюм, чието преимущество е, че намалява до минимум съпротивлението на въздуха при спускане. Направен е от плътен слой изкуствена материя, която не пропуска влагата и отлично задържа топлината на тялото. Отвътре костюмът е подплатен с тънък микропорест пласт, който също има високи топлоизолационни качества, така че и при най-ниски температури скиорите не чувствуват студ. Костюмът е еластичен и обгръща плътно цялото тяло – свободни остават само главата и китките на ръцете. Приликата с леководолазното облекло е голяма и когато човек наблюдава състезателите, има чувството, че се намира не в планината, а на изследователски кораб.

През тоя сезон французите изпробват и една друга новост: ски за скок, чиято плъзгаща се повърхност е покрита със специална пластмаса, близка по състав до композицията, с която са „облечени " ските на спускачите. Техническите подробности се пазят в тайна, но вече са публикувани сведения, според които новото покритие увеличава бързината на засилването, а оттам и дължината на скока при еднакви други условия.

Швейцарците на свой ред изненадаха с едно невиждано досега приспособление: особено рогче от пластична материя, което се монтира върху горната повърхност на ските на около 40 сантиметра от върха на ската. Рогчето стърчи нагоре и е високо около 7 сантиметра. Предназначението му е да не позволява на ските да се кръстосват по време на спускане, когато скиорът е изхвърлен във въздуха от някоя бабуна. Освен това швейцарците твърдят, че приспособлението амортизира ударите, поемани от върховете на ските, и намалява огъването на ските по профила на пистата, което при спускане също се отразява благоприятно върху скоростта. Приспособлението е подходящо за използуване и от скиори-любители.

ЖАКЛИН РУВИЕ. ПОБЕДИТЕЛКА В СПУСКАНЕТО ПО „ПЪРВИЯ СНЯГ" ВЪВ ВАЛ ДИЗЕР, И СЪОТБОРНИЧКИТЕ И. ВСИЧКИ СА В ЛЕКОВОДОЛАЗНИ КОСТЮМИ.

SAPPORO'72

СЪПЕРНИЦИТЕ СА МНОГО...

Специално за „СТАРТ“ от АПН

Голямото съперничество между биатлонистите от СССР и Норвегия, което особено се изостри през последните години, донесе безспорен успех на съветските спортисти. Световната титла стана истински патент на новосибирския динамовец Александър Тихонов, представителите на СССР бяха неизменно първи и в щафетата. Изпусната бе една единствена златна „снежинка“: на световното първенство през 1971 г. биатлонистът от ГДР Дитер Шпеер спечели дуела с Тихонов и завладя индивидуалната титла. Този факт сам по себе си говори, че на олимпиадата в Сапоро ще бъдем свидетели на люта борба за разпределяне на медалите.

На тая тема – за състоянието на съветския сборен отбор в навечерието на олимпийските игри, за тенденциите в развитието на световния биатлон – разговаряхме със заслужилия майстор на спорта АЛЕКСАНДЪР ПРИВАЛОВ, старши треньор на най-добрите съветски биатлонисти.

– Кои са основните кандидати за олимпийския отбор на СССР?

– Преди всичко Тихонов. Мисля, че миналогодишната му загуба не е случайна – в подготовката му за световното първенство имаше доста слабости. И все пак мога да се надявам, че Александър продължава да е лидер на съветския отбор. Така или иначе, той е изключително даровит биатлонист, чиито потенциални възможности още не са напълно разкрити. Загубата от Шпеер му послужи като добър урок. Сега Тихонов тренира с всички сили и нямаме никакви претенции към него.

Ветеранът на съветския биатлон Виктор Маматов е завидно стабилен, състезава се особено добре в най-отговорните стартове. Тия качества го правят незаменим в щафетата. Достатъчно е да си спомним миналогодишното световно първенство, когато в най-тежкия момент Виктор пробяга отлично своя етап и възвърна шансовете ни за крайния успех.

ДВАМА ОТ НАЙ-ИМЕНИТИТЕ СЪВЕТСКИ БИАТЛОНИСТИ: РЕНАТ САФИН/ВЛЯВО/ И АЛЕКСАНДЪР ТИХОНОВ

Много разчитаме и на Ренат Сафин от Ленинград, Назим Мухитов от Уляновск и Александър Ушаков от Ижевск. Всички те са още млади, особено Ушаков (доскоро се състезаваше при юношите), но вече имат значителен опит и са световни шампиони в щафетата. Наблюдаваме и редица други млади спортисти, които са с големи шансове да отпътуват за Сапоро. Квалификационните състезания ще дадат възможност и на други да опитат щастието си.

– Как върви подготовката?

– През лятото кандидатите за сборния отбор отделяха голямо внимание на общата физическа подготовка: занимаваха се с гребане, водни ски, играеха футбол и баскетбол, правеха кросове. В периода на специалната подготовка не правехме разлика между тренировките по стрелба и бягане, защото тия две дисциплини са тясно свързани помежду си. В миналото отдавахме предпочитание на стрелковата подготовка, която дълго време бе уязвимото място на съветските биатлонисти. Резултатите през последните години говорят, че сега стрелбата е подобрена. Внесени бяха и съответните корекции в плана за подготовка.

– Какво ще кажете за основните съперници на съветските биатлонисти?

– В индивидуалното състезание трябва да се страхуваме от Шпеер и от всички норвежци. В щафетата освен спортистите на тия страни шансове за успех имат отборите на Полша, Румъния, Швеция и Япония. Особено внимание обръщам на японските биатлонисти. Сега те се готвят много упорито за олимпийските игри и мисля, че надеждите им са твърде основателни. Японците са извънредно старателни спортисти с отлична техническа подготовка. Не бива да се забравя и друго – че ще се състезават у дома си, в обичайна за тях обстановка. Както виждате, изобщо не може да се говори за „недостиг“ на съперници. И още веднъж се потвърждава прогнозата ми, че за победата в Сапоро ще бъдат необходими големи усилия.

– Какви състезания очакват съветските биатлонисти през тоя сезон?

– Основното квалификационно предолимпийско състезание е насрочено за 22-25 януари в Южно-Сахалинск. Изборът на тоя град не е случаен: там природните условия са почти като в Сапоро. Между 8 и 12 март в Кирово-Чепецк ще се състои първенството на СССР, а в началото на април в Мурманск ще бъде всесъюзното патрулно бягане. Но главното състезание, разбира се, е олимпиадата в Сапоро.

Иржи Рашка:

ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ЯПОНЦИТЕ!

С най-голям интерес чехословашките любители на спорта ще следят олимпийския турнир по хокей на лед, състезанията по фигурно пързаляне и. . . борбата между „летящите скиори“ на шанците „Окураяма“ и „Мияномори“. Сред скачачите големи надежди се възлагат на Иржи Рашка – олимпийски шампион от Гренобъл на 70-метровата шанца и носител на сребърен медал на 90-метровата шанца.

Рашка е в усилена подготовка за Сапоро. Цяло лято той поддържаше формата си със скокове по трамплините, застлани с изкуствена материя. За най-добрите чехословашки скачачи се предвиждаше тренировъчен лагер в Сен Мориц, но тази година снегът в Чехословакия подрани и групата замина за Шръбске плесо, където на 1350 метра над морското равнище през 1970 г. се състоя последното световно първенство (северни дисциплини).

„Ако извоювам място в отбора за олимпиадата – заяви с присъщата си скромност големият спортист Иржи Рашка, – най-тежка ще бъде борбата с японските скачачи. В това се убедих по време на предолимпийската седмица в Сапоро през февруари 1970 г. Тогава състезателите от Европа бяха доста затруднени поради необичайните въздушни течения откъм морето и близкото езеро. Те и сега ми създават доста грижи и няма да се учудя, ако в Сапоро японците спечелят един или дори няколко медала в ски-скоковете.“

СНЕЖЕН ПРАХ ОТ ХОКАЙДО

Най-северният японски остров Хокайдо и „олимпийската столица“ Сапоро нетърпеливо очакват многобройните си гости от петте континента. Подготовката за „бялата олимпиада“ е почти приключила, но организаторите съвсем не са спокойни. Все по-често в Сапоро можете да чуете думите „дока юки“, което в превод означава „продължаване на небето“. Така жителите на Хокайдо наричат обилните снеговалежи, при които за една нощ снежната покривка може да увеличи дебелината си с цял метър! Олимпийските състезания не случайно бяха насрочени за началото на февруари: статистическите проучвания на времето за десетки години назад даваха основание тъкмо в тоя период да се очакват най-благоприятни атмосферни условия. Понастоящем обаче последните дългосрочни прогнози „обещават“ значителни снеговалежи. . . Затова организационният комитет взима всички възможни мерки за формиране на мощни работни групи, които в случай на нужда ще могат за най-кратко време да разчистят и подготвят пистите, шанците и другите открити съоръжения.

•

Според официалното съобщение на организационния комитет, очаква се в зимната олимпиада да участвуват общо 1274 спортисти, придружени от 504 ръководители, треньори и лекари. Най-многобройна ще бъде групата на САЩ – 133 състезатели. Съветският съюз ще изпрати 127 спортисти, ГФР – 105, Япония ще бъде представена от 94 души, а Норвегия – от 86. По-нататък се нареждат Швейцария – 74, Швеция – 71, Италия – 70, Финландия – 59, Австрия – 58, Чехословакия – 55, Канада – 54, ГДР – 48, Франция – 47 и т.н. По спортове участниците се разпределят така: ски – 495 души, бързо и фигурно пързаляне с кънки – 256, хокей на лед – 220, бобслей – 115, спускане с шейни – 108, биатлон – 80. Свои пратеници ще имат общо 35 страни (срещу 36 в Инсбрук през 1964 г. и 37 в Гренобъл през 1968 г.). Това обаче са предварителни цифри, които подлежат на допълнително уточняване. Например Френският олимпийски комитет съобщава, че ще изпрати в Сапоро 44 спортисти, а не 47, както е в японското съобщение. . .

ПАНОРАМА

Организаторите на олимпиадата в Мюнхен са се погрижили да осигурят „чист въздух“ за участниците в маратона и спортното ходене. Всички шосета и улици, по които минава олимпийският маршрут, ще бъдат затворени за автомобили три часа преди старта, за да могат натрупаните изгорели газове да се разнесат. По трасето ще се дежурят на разположение кислородни апарати за ония състезатели, които биха пожелали да прибягнат до допълнително „опресняване“. Освен обичайните подкрепителни пунктове по маратонското разстояние, всеки бегач по предварително дадена от него заявка ще получи на желания километър необходимото подкрепително питие. Публиката на олимпийския стадион ще следи почти непрекъснато състезанието с помощта на електронно светлинно табло, върху което на всеки 5 километра върху очертаната част на отсечката ще се отбелязва положението на всеки състезател.

●

Австралиецът Кери О' Брайън, световен рекордьор на 3000 м с препятствия (8.22,0), продължава да е извън строя. След претърпяната операция на стомаха, която му попречи да тренира и да се състезава, сега известният лекоатлет отново е в болница – страда от гнойно възпаление на лимфатичния възел под мишницата. Очаква се, че ще оздравее чак към края на февруари, когато завършва австралийският сезон, и това е сериозна пречка в предолимпийската му подготовка. О'Брайън се надява, че ще компенсира сегашното си бездействие, като предприеме продължително турне за поредица от състезания в Европа.

●

В Нови Орлеан ще бъде построена най-голямата спортна зала в света – „Луизиана супердом“ – с места за 103 402 зрители. Строителните работи ще започнат през лятото на 1973 г. и ще струват над 100 милиона долара. Освен за спортни състезания залата ще бъде използувана за концерти, театрални спектакли и т.н. Голямата арена ще може да се разделя на няколко по-малки с помощта на подвижни стени.

●

Федерацията по плуване на ГФР ще отпусне през 1972 г. сумата от 500 000 западногермански марки за предолимпийската подготовка на плувците. Предвижда се високопланинска лагер-школа в Мексико, в . . . Родезия и евентуално в Етиопия, както и гостувания за международни състезания в СССР и други страни. Един от ръководителите на федерацията неотдавна заяви: „За плувните състезания в Мюнхен ще дадем не само съдии, но и понеделник участник във всеки мъжки финал!“ Най-голямата надежда на ГФР – европейският шампион и световен рекордьор Ханс Фаснахт, който е студент в САЩ – ще продължи тренировките си в Калифорния под ръководството на известния американски треньор Дон Гамбрил. От друга страна, ръководителите на плувния спорт в ГФР се отнасят с голяма строгост към най-малките прояви на недисциплинираност от страна на своите състезатели. Двама от най-надеждните плувци – Валтер Мак и Уве Бекер – бяха наказани с дисквалификация за 6 месеца, защото по време на едни състезания в Упсала се прибрали в хотела един час след определеното време. . .

СВЕТОВНИ, ЕВРОПЕЙСКИ И ОЛИМПИЙСКИ РЕКОРДИ КЪМ 1 ЯНУАРИ 1972

ПО СПОРТОВЕ И ДИСЦИПЛИНИ, ВКЛЮЧЕНИ В ПРОГРАМАТА НА ИГРИТЕ ОТ XX ОЛИМПИАДА В МЮНХЕН

ЛЕКА АТЛЕТИКА

ДИСЦИПЛИНА	СВЕТОВЕН	ЕВРОПЕЙСКИ	ОЛИМПИЙСКИ
МЪЖЕ			
100 м	9,9 Хайнс (САЩ) 68 Рей Смит (САЩ) 68 Грийн (САЩ) 68	10,0 Хари (ГФР) 60 Бамбюк (Фр) 68 Сапея (СССР) 68 Борзов (СССР) 69 Метц (ГФР) 70 Кокот (ГДР) 71	9,9 Хайнс (САЩ) 68
200 м	19,8 Т. Смит (САЩ) 68 Куори (Ям) 71	20,2 Борзов (СССР) 71	19,8 Т. Смит (САЩ) 68
400 м	43,8 Евънс (САЩ) 68	44,9 Кауфман (ГФР) 60 Йелингхаус (ГФР) 68	43,8 Евънс (САЩ) 68
800 м	1.44,3 Сиел (НЗ) 62 Доубъл (Авл) 68	1.44,9 Кемпер (ГФР) 66 Адамс (ГФР) 70	1.44,3 Доубъл (Авл) 68
1500 м	3.33,1 Риън (САЩ) 67	3.34,0 Ваду (Фр) 70	3.34,9 Кейно (Кен) 68
5000 м	13.16,6 Кларк (Авл) 66	13.22,2 Бетфорд (Вбр) 71	13.39,6 Куц (СССР) 56
10 000 м	27.39,4 Кларк (Авл) 65	27.47,0 Бетфорд (Вбр) 71	28.24,4 Милс (САЩ) 64
110 с пр.	13,0 Милбърн (САЩ) 71	13,2 Лауер (ГФР) 59	13,3 Дейвънпорт САЩ 68
400 с пр.	48,1 Хемери (Вбр) 68	48,1 Хемери (Вбр) 68	48,1 Хемери (Вбр) 68
3000 с пр.	8.22,0 О'Брайън (Авл) 70	8.22,2 Дудин (СССР) 69	8.30,8 Роландс (Бел) 64
4x100	38,2 САЩ 68	38,4 Франция 68	38,2 САЩ 68
4x400	2.56,1 САЩ 68	3.00,5 ГФР 68 Полша 68	2.56,1 САЩ 68
Маратон*	2.08.33,6 Клайтън (Авл) 69	2.09.28,0 Хил (Вбр) 70	2.12.11,2 Абебе (Етиопия) 64
20 км сп.х.*	1.25.50,0 Френкел (ГДР) 70	1.25.50,0 Френкел (ГДР) 70	1.29.34,0 Матюс (Вбр) 64
50 км сп.х.*	3.59.17,8 Солдатенко (СССР) 71	3.59.17,8 Солдатенко СССР 71	4.11.12,4 Памич (Ит) 64
ск. вис.	229 Мацдорф (САЩ) 71	228 Брумел (СССР) 63	224 Фосбъри (САЩ) 68
ск. дъл.	8,90 Бимън (САЩ) 68	8,35 Тер-Ованесян (СССР) 67 Шварц (ГФР) 71	8,90 Бимън (САЩ) 68
овч. ск.	5,49 Папаниколау (Гър) 70	5,49 Папаниколау (Гър) 70	5,40 Сигрен (САЩ) 68 Шипровски (ГФР) 68 Нордвиг (ГДР) 68
тр. ск.	17,40 Перес (Куба) 71	17,39 Санеев (СССР) 68	17,39 Санеев (СССР) 68
гюлле	21,78 Метсън (САЩ) 67	21,12 Ротенбург (ГДР) 71	20,68 Метсън (САЩ) 68
диск	68,40 Силвестър (САЩ) 68	68,06 Брух (Шв) 69	64,78 Ортър (САЩ) 68
копие	92,70 Кинунен (Фин) 69	92,70 Кинунен (Фин) 69	90 10 Лусис (СССР) 68
чук	76.40 Шмидт (ГФР) 71	76.40 Шмидт (ГФР) 71	73.36 Живоцки (Унг) 68
десетобой	8417 Тумей (САЩ) 70	8319 Бендлинг (ГФР) 69	8193 Тумей (САЩ) 68
ЖЕНИ			
100 м	11,0 Туис (САЩ) 68 Чи Ченг (Тайван) 70 Майснер-Щехер (ГДР) 70	11,0 Майснер-Щехер (ГДР) 70	11,0 Туис (САЩ) 68
200 м	22,4 Чи Ченг (Тайван) 70	22,5 Шевинска (Пол) 68	22,5 Шевинска (Пол) 68
400 м	51,0 Ньофил (Ямайка) 70	51,7 Дюкло (Фр) 69 Бесон (Фр) 69	52,0 Кътберг (Авл) 64 Бесон (Фр) 68
800 м	1.58,3 Фалк (ГФР) 71	1.58,3 Фалк (ГФР) 71	2.00,9 Мейнинг (САЩ) 68
1500 м	4.09,6 Бурнелайт (ГДР) 71	4.09,6 Бурнелайт (ГДР) 71	за пръв път през 1972 г.
100 с пр.	12,6 Балцер (ГДР) 71	12,6 Балцер (ГДР) 71	за пръв път през 1972 г.
4x100	42,8 САЩ 68	43,3 ГФР 71	42,8 САЩ 68
4x400	3.29,3 ГДР 71	3.29,3 ГДР 71	за пръв път през 1972 г.
ск. вис.	192 Гузенбауер (Ав) 71	192 Гузенбауер (Ав) 71	190 Балаш (Рум) 64
ск. дъл.	6,84 Розендал (ГФР) 70	6,84 Розендал (ГФР) 70	6,82 Вискополеану (Рум) 68
гюлле	20,63 Чижова (СССР) 69	20,43 Чижова (СССР) 69	19,61 Гумел (ГДР) 68
диск	64,88 Мелник (СССР) 71	64,88 Мелник (СССР) 71	58,28 Манолиу (Рум) 68
копие	62,40 Горчакова (СССР) 64	62,40 Горчакова (СССР) 64	62,40 Горчакова (СССР) 64
петобой	5406 Полак (ГДР) 70	5406 Полак (ГДР) 70	5246 Ир. Прес (СССР) 64

* Най-добри постижения, постигнати на шосе

СВЕТОВНАТА И ЕВРОПЕЙСКАТА РЕКОРДЬОРКА НА 800 М ХИЛДЕГРАД ФАЛК (ГФР) ПО ВРЕ ME НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ШАМПИОНАТ В ЗАЛА В СОФИЯ НАЧЕЛО НА КОЛОНАТА, МАЛКО ПРЕДИ ДА ФИНИШИРА ПЪРВА.

ПЛУВАНЕ

МЪЖЕ

100 м св.	51,9 Шпиц (САЩ) 70	52,7 Русо (Фр) 71	52,2 Уендън (Авл) 68
200 м св.	1.53,5 Шпиц (САЩ) 71	1.55,2 Фаснахт (ГФР) 70	1.55,2 Уендън (Авл) 68
400 м св.	4.02,1 Брайън (САЩ) 71	4.02,6 Ларсон (Шв) 70	4.09,0 Бъртън (САЩ) 68
1500 м св.	15.57,1 Кинсела (САЩ) 70	16.19,9 Фаснахт (ГФР) 70	16.39,5 Бъртън (САЩ) 68
100 м гр.	56,7 Матес (ГДР) 71	56,7 Матес (ГДР) 71	58,7 Матес (ГДР) 68
200 м гр.	2.05,6 Матес (ГДР) 71	2.05,8 Матес (ГДР) 71	2.09,6 Матес (ГДР) 68
100 м бр.	1.05,8 Панкин (СССР) 69	1.05,8 Панкин (СССР) 69	1.07,7 Маккензи (САЩ) 68
200 м бр.	2.23,5 Джоб (САЩ) 70	2.25.4 Панкин (СССР) 69	2.27,8 О'Брайън (Авл) 64
100 м бът.	55,0 Шпиц (САЩ) 71	55,7 Матес (ГДР) 71	55,9 Ръсел (САЩ) 68
200 м бът.	2.03,3 Фаснахт (ГФР) 71	2.03,3 Фаснахт (ГФР) 71	2.08,6 Бери (Авл) 64
200 м съч.	2,09,3 Ларсон (Шв) 70	2.09,3 Ларсон (Шв) 70	2.12,0 Хикокс (САЩ) 68
400 м съч.	4.31,0 Хол (САЩ) 70	4.36,2 Ларсон (Шв) 70	4.45,4 Рот (САЩ) 64
4x100 св.	3.28,8 САЩ 70	3.32,3 СССР 70	3.31,7 САЩ 68
4x200 св.	7.43,3 САЩ 71	7.49,5 ГФР 70	7.52,1 САЩ 64
4x100 см.	3.50,4 САЩ 71	3.53,8 ГДР 71	3.54,9 САЩ 68

ЖЕНИ

100 м св.	58,9 Фрейзър (Авл) 64 Гулд (Авл) 71	59,3 Вецко (ГДР) 70	59,5 Фрейзър (Авл) 64
200 м св.	2.05,8 Гулд (Авл) 71	2.08,2 Вецко (ГДР) 70	2.10,5 Майер (САЩ) 68
400 м св.	4.21,2 Гулд (Авл) 71	4.31,3 Бунсхотен (Хол) 71	4.31,8 Майер (САЩ) 68
800 м св.	8.58,1 Гулд (Авл) 71	9.17,1 Вегнер (ГДР) 71	9.24,0 Майер (САЩ) 68
100 м гр.	1.05,6 Мюир (ЮАР) 69	1.06,5 Гярмати (Унг) 71	1.06,2 Хол (САЩ) 68
200 м гр.	2.21,5 Етууд (САЩ) 69	2.24,4 Гярмати (Унг) 71	2.24 8 Уотсън (САЩ) 68
100 м бр.	1.14,2 Бол (САЩ) 68	1.14,7 Степанова СССР 71	1.15,8 Бяедов (Юг) 68
200 м бр.	2.38,5 Бол (САЩ) 68	2.40,7 Степанова СССР 70	2 44,4 Умчъп (САЩ) 68
100 м бът.	1.04,1 Джонс (САЩ) 70	1.04,5 Кок (Хол) 65	1.04,7 Стаудър (САЩ) 64
200 м бът.	2.18,4 Даниел (САЩ) 71	2.20,2 Линднер (ГДР) 70	2.24,7 Кок (Хол) 68
200 м съч.	2.23,5 Колб (САЩ) 68	2.27,5 Грюнерт (ГДР) 69	2.24,7 Колб (САЩ) 68
400 м съч.	5.04,7 Колб (САЩ) 68	5.07,9 Щолце (ГДР) 70	5.08,5 Колб (САЩ) 68
4x100 св.	4.00,7 САЩ 71	4.00,8 ГДР 70	4.02,5 САЩ 68
4x100 см.	4.27,3 САЩ 71	4.30,1 ГДР 70	4.28,3 САЩ 68

СВЕТОВНИЯТ, ЕВРОПЕЙСКИ И ОЛИМПИЙСКИ РЕКОРДЬОР РОЛАНД МАТЕС (ГДР) РАЗДАВА АВТОГРАФИ НА ПЛУВНИЯ БАСЕЙН...

СВЕТОВНИЯТ, ЕВРОПЕЙСКИ И ОЛИМПИЙСКИ РЕКОРДЬОР ВИКТОР КУРЕНЦОВ (СССР).

ВДИГАНЕ ТЕЖЕСТИ

ТРИБОЙ			
52 кг	340 Крищишин (СССР)	340 Крищишин (СССР)	—
56 кг	375 Четин (СССР)	375 Четин (СССР)	387.5 Нассири (Иран) 68 Фьолди (Унгария) 68
60 кг	400 Мияке (Япония)	400 Голубцов (СССР)	397,5 Мияке (Япония) 64
67.5 кг	450 Башановски (Пол)	450 Башановски (Полша)	437,5 Башановски (Пол) 68
75 кг	482.5 Куренцов (СССР)	482.5 Куренцов (СССР)	475 Куренцов (СССР) 68
82.5 кг	510 Шарий (СССР)	510 Шарий (СССР)	485 Селицки (СССР) 68 Беляев (СССР) 68
90 кг	552,5 Ригерт (СССР)	552.5 Ригерт (СССР)	517.5 Кангасниеми (Фин) 68
Над 90 кг	—	—	572.5 Жаботински (СССР) 64
110 кг	585 Талтс (СССР)	585 Талтс (СССР)	—
Над 110 кг	640 Алексеев (СССР)	640 Алексеев (СССР)	—

СТРЕЛБА

М/к пушка 3х40	1 165 Лапкин (СССР) 69	1165 Лапкин (СССР) 69	1164 Унгер (САЩ) 64
М/к пушка 15+60	598 Бойд (САЩ) 66 Майер (Канада) 67 Курка (Чех) 68 Хамерл (Унг) 68	598 Курка (Чех) 68 Хамерл (Унг) 68	598 Курка (Чех) 68 Хамерл (Унг) 68
Бойна пушка	1157 Андерсън (САЩ) 68	1154 Герасименок (СССР) 66	1157 Андерсън (САЩ) 68
Пистолет-прец.	572 Косих (СССР) 69	572 Косих (СССР) 69	562 Косих (СССР) 68 Мертел (ГФР) 68
Пистолет-бърза	598 Ливерзани (Ит) 70	598 Ливерзани (Ит) 70	593 Запендски (Пол) 68
Бягащ елен	566 Гард (Швеция) 71	566 Гард (Швеция) 71	441 Романенко СССР 56
Скейд	200 Дурнев (СССР) 62 Петров (СССР) 70	200 Дурнев (СССР) 62 Петров (СССР) 70	198 Петров (СССР) 68 Гарияни (Ит) 68 Вирихир (ГФР) 68
Стенд	не се регистрира	не се регистрира	198 Матарели (Ит) 64 Брайтусйт (Вбр) 68

КОЛОЕЗДЕНЕ

(Всички в Мексико)

1 км по часовник	1.03,91	Трентен (Фр) 68
4 км индивидуално	4.37,54	Йенсен (Дания) 68
4 км отборно	4.15,76	ГФР 68

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

В БРАЗИЛИЯ:

НЕОЧАКВАН ШАМПИОН

Първата официална шампионска титла в Бразилия твърде неочаквано бе спечелена от отбора на „Атлетико Минейро“ (Бело Оризонти). Само допреди месец никой не смееше да прави прогнози в негова полза. Но затегнал своите редици, скромният клуб се възползува от слабостта на основните претенденти за титлата в последните решителни двубои и извоюва крайната победа. За отличната игра на „Атлетико“ през декември основно значение имаше подобрената форма на полузащитниците Умберто Рамос и Вандерлей, които успяваха да наложат превъзходство в средата на терена. Не са малки заслугите и на централния нападател Дарио, който отбеляза важни голове. На вратата Ренато бе доста по-стабилен, отколкото обикновено, и това даде на новите шампиони още едно важно преимущество – Бразилия, страна на големи футболисти, напоследък не може да се похвали с големи вратари...

Системата на новото общонационално първенство на страната е твърде особена. В първия тур участвуваха 20 отбора, разделени на две подгрупи. Във втория тур 12-те най-добри продължиха борбата в три полуфинални групи от по 4 отбора. Тъкмо в тая фаза започнаха да се проявяват тенденциите, които направиха от „Атлетико Минейро“ шампион. Клубът спечели първото място в групата и заедно със „Сан Пауло“ и „Ботафого“ (първенци в другите две полуфинални групи) се класира за финалния тристранен турнир. След последните мачове се оформи и крайното класиране: 1. „Атлетико Минейро“, 2. „Сан Пауло“, 3. „Ботафого“.

Какво ставаше през това време с основните фаворити?

„Коринтианс“, безспорно най-добрият бразилски отбор през тая година, остана без водача на своето нападение Вагиньо, чийто крак бе счупен в мача със „Сан Пауло“. Отразиха се и два удара от психологическо естество. Акцията за набиране на средства чрез доброволни пожертвования сред привържениците на клуба, които трябваше да послужат за закупуване на известния полузащитник Пауло Цезар от „Ботафого“, не даде желаните резултати. Първоначалното споразумение с футболиста бе анулирано и той сключи договор с „Фламенго“ срещу „скромната“ трансферна сума от 500 хиляди долара! Освободен бе треньорът Балтазар и на негово място дойде Сарно, който бе ръководил отбора непосредствено преди... Балтазар. Всичко това не можеше да не се отрази върху духа и хомогенността на играчите.

ЖАИРЗИНЬО ОТНОВО СЕ УСМИХВА. СЛЕД 6-МЕСЕЧНО ОТСЪСТВИЕ ОТ ТЕРЕНИТЕ ПОРАДИ ТЕЖКА ТРАВМА ЧЕРНОКОЖИЯТ ШУРМОВАК МОЖА ДА ОСТАВИ ЛЮБИМОТО СИ БАНДЖО И ОБУ ФУТБОЛНИТЕ ОБУВКИ. НЕГОВИТЕ УСИЛИЯ И БЛАГОТВОРНОТО ИМ ВЛИЯНИЕ ВЪРХУ ДУХА НА МЛАДИТЕ ИЗВЕДОХА „БОТАФОГО“ НА ТРЕТО МЯСТО В БРАЗИЛСКИЯ ШАМПИОНАТ.

„Фламенго“, миналогодишният неофициален първенец на страната „най-обичаният клуб в Бразилия“, страда поради нестабилната си отбрана. И тук един основен играч – конструкторът Заната – излезе от строя със счупен крак. Усилията на стратега Лиминя не могат да компенсират слабостите. Чувствува се липсата на добър вратар и солиден централен нападател.

На преден план, като асистенти на „Атлетико Минейро“, излязоха отборите на „Сан Пауло“ и „Ботафого“. Възходът на „Сан Пауло“ се свързва преди всичко с оздравяването на Жерсон, който отново пое диригентската палка в ръцете си. Но най-приятната изненада е „Ботафого“. Предричаха му гибел: Пауло Цезар отказа да поднови договора си и започна да се предлага на други клубове, Брито бе наказан с дисквалификация за една година, четирима от основния състав заминаха за Колумбия с олимпийския отбор на страната, имаше и контузени играчи. Тъкмо в моя критичен момент отново започна да играе Жаирзиньо, който цели 6 месеца бе жертва на сериозна травма. Той увлече с ентусиазма си резервните състезатели. И противно на очакванията „Ботафого“ започна да играе по-добре. Това съвсем не е случайно. Години наред моя клуб разполага с най-добро младо попълнение, привличал е в състава си най-малко чужденци. Тъкмо това даде плодове сега, в настъпилия период на затруднения.

Такива са основните черти на завършилото първенство на страната. А какво става на „международния фронт“? Бразилия се класира за финалния олимпийски турнир в Мюнхен (вторият южноамерикански представител е Колумбия), но за бразилците това състезание не е нищо друго, освен един „аматьорски фарс“. Още отсега погледите им са насочени към световното първенство през 1974 г. в ГФР и към подготовката за него. Кадрите ще бъдат изпробвани по време на старателно подготвяния турнир за „Купата на независимостта“ през това лято – „малкото световно първенство“, както го наричат в Бразилия.

След оттеглянето на Пеле фланелката с № 10 в националния отбор вероятно ще бъде поверена на Тостао, но той ще трябва да спечели конкуренцията с Клаудиомиро и Дарио. Съставът се нуждае от подмладяване. От „старата“ гвардия ще липсват вратарят Феликс, а също така Брито, Пиаца и капитанът Карлос Алберто. Най-сериозен кандидат за вратарския пост е Роберто Стинген от „Коринтианс“. От 20-годишния десен защитник Зе Мария се очаква да стане втори Джалма Сантос, а Марко Антонио от „Флуминенсе“ вероятно ще бъде основна единица в средата на терена, тъй като Жерсон е вече 30-годишен. От нападателите най-надеждни са Зекиня и Вагиньо. Сега обаче със съдбата на последния е свързан един голям въпрос – ще бъде ли същият, когато счупеният му крак оздравее?

С НЯКОЛКО ДУМИ

От 1 януари т. г. всички чилийски футболисти, които желаят да сключат договори с чуждестранни клубове, ще трябва предварително да имат разрешение от футболната федерация. Целта на тази мярка е да се осигури наличието на най-добрите играчи за предстоящите квалификационни мачове за световно първенство.

●

Всички мачове от юношеския турнир на УЕФА, който ще бъде организиран в Италия, ще се играят в градове от областта Тоскана – Ливорно, Пиза, Ареццо, Виареджо и др. Финалният двубой ще се състои във Флоренция.

●

Валдир Перейра-младши, син на известния бразилец Диди, е подписал договор като професионален футболист във венецуелския клуб „Депортиво Италия“ (Каракас).

●

Английският вестник „Дейли Експрес“ в резултат на едно от традиционните си допитвания до читателите е обявил Том Лаутон за най-добър централен нападател в Англия през всички времена. Известният в миналото голмайстор (1936–1955 г.) получил 28 процента от гласовете, следван от Дикси Дийн (1923–1938) – 25,5 процента, Том Тейлър (1951–1958) – 11 процента, Мартин Чивърс – 10,5 процента, Нат Лофтхауз (1946–1960) – 9 процента и др.

●

УЕФА обсъжда предложението още от тая есен всички отбори, които участвуват в европейските клубни турнири, да бъдат подлагани задължително на допингов контрол.

●

Под ръководството на същия капитан Вуядин Бошков тая пролет югославският национален отбор ще се готви много старателно за квалификационните мачове за световно първенство (Югославия е в една група с Испания и Гърция). През февруари се предвижда едномесечен тренировъчен лагер на далматинското крайбрежие, след което футболистите ще заминат на турне в Южна Америка: за два мача в Мексико, един в Перу и един в Колумбия.

●

Независимо дали ФИФА ще промени регламента на турнира за световно първенство, като увеличи броя на участниците във финалния кръг, Аржентина възнамерява да покани за „своето“ световно първенство през 1978 г. общо 28 отбора. Преди началото на официалния турнир, разделени на двойки, тия 28 отбора ще играят по два мача помежду си. Така ще бъдат определени 14-те отбори, които заедно със световния шампион от 1974 г. и с домакина Аржентина ще продължат борбата по сегашната система. Разбира се, всичко това в момента е само предложение.

●

Боби Чарлтън съставя по следния начин идеалната единадесеторка на света за всички времена: Траутман – Уилсън, Марзолини, Божик, Месьой – Едуардс, Мицола – Гаринча, Ди Стефано, Пеле, Пушкаш.

СЪС „ЗЛАТНАТА ТОПКА“ НА „ФРАНС ФУТБОЛ“

ЙОХАН КРОЙФ

В традиционната анкета на „Франс футбол“ за определяне на най-добрия футболист в Европа през 1971 г. на първо място с голяма преднина бе класиран холандецът Йохан Кройф – централен нападател на „Аякс“.

Роден на 25 април 1947 г., Кройф дебютира в своя пръв и единствен клуб „Аякс“, когато е едва 17-годишен. Веднъж изиграла, звездата му бързо усилва своя блясък. Младежът предявява сериозни претенции за мястото на националния бомбардировач Хенк Гроот и го обсебва още през сезона на 1966–67 г. Тогава, вече като титуляр в нападателната линия на „Аякс“, Кройф става голмайстор на холандската елитна група с 33 точни попадения и изпреварва с цели 9 гола следващия го играч в листата на най-добрите стрелци. „Аякс“ печели първенството на страната и националната купа (2:1 на финала срещу „Бреда“). И още преди тоя паметен сезон да е завършил, холандците присъждат новоучредения си трофей „футболист на годината“ на Йохан Кройф.

Днес централният нападател на „Аякс“ се ползува със световна известност. Но името му се свързва преди всичко с успехите на неговия клуб. Вярно, холандският национален отбор, за разлика от клубните състави в страната на лалетата, не може да се похвали с високи постижения. Но популярността на един футболист не зависи само от резултатите на неговата единадесеторка, макар че и това не е без значение. Класата на големия играч може да изпъкне и в състава на националния отбор в неговите не особено успешни приятелски или турнирни срещи. Случаят с Кройф е друг. Дърго време той съзнателно отбягваше да облича националната фланелка. Този конфликт с Холандската футболна федерация води началото си от 1967 г., когато Кройф бе отстранен от игра по време на мача Холандия – Чехословакия. „В доклада си съдията твърди – заяви тогава футболистът, – че съм го ударил, а аз дори не съм се докосвал до него. Това явно личи от телевизионния филм, но въпреки това ръководителите на нашата федерация ме наказаха да не играя една година в националния отбор.“ И до днес Кройф не иска да забрави тая несправедливост.

Йохан Кройф е дребничък (тежък само 67 кг), но компенсира липсата на особени физически данни с високата си техника и маневреност. Наричат го „блуждаещ“ или „търсещ“ централен нападател, защото почти никога не стои на едно място, не се оставя да бъде покрит от противниковите защитници. Обикновено се връща дълбоко назад, за да получи топката и да се устреми с дрибъл към вратата на съперника. При това умело редува индивидуалните действия и предложенията за комбинативна игра, в нито един случай не е шаблонен. Често го спират по непозволен начин, мъчат се с грубости да притъпят нападателния му устрем. Тогава нисичкият Кройф става още по-опасен, защото чувството на страх от стълкновенията му е непознато, а жаждата за мъст дава нов размах на творческата му фантазия и майсторство.

ВИЛИ ДАУМЕ ПРЕД «СТАРТ»

ОЛИМПИЙСКАТА ПОБЕДА — ДАР ЗА ВСИЧКИ НАЦИИ

В последните дни на 1971 г. „СТАРТ“ се свърза с председателя на организационния комитет на игрите от XX олимпиада г-н ВИЛИ ДАУМЕ, който бе любезен да отговори на зададените му въпроси: как организационният комитет посреща Новата година и какви пожелания отправя към спортистите по случай олимпийската 1972 г.?

– Организационният комитет се постара да създаде най-благоприятни условия, за да бъде добър домакин на XX олимпийски игри в Мюнхен. Изградени са модерни спортни съоръжения, значителни и от гледна точка на архитектурата: За очакваните 12 000 спортисти сме се погрижили всичко в олимпийското село да бъде възможно най-удобно и добро. 4000-те журналисти също ще имат добри условия за работа. Населението на град Мюнхен и на цялата Германска федерална република ще се радва на много гости от цял свят.

Що се отнася до фактическата организация, мога да почертая, че електрониката ще играе голяма роля, за да протече тя безупречно. Но много по-важни от най-съвършената организация, която лесно може да се превърне в нещо бездушно, са приятелството и жизнерадостта сред всички участници. Ето защо ние се стараем да създадем по-интимна атмосфера. Към тези ни усилия спада старателно планираната културна програма. Олимпийските игри не са само низ от световни първенства, а един голям празник. Стремежът ни е да подчертаем празничния характер на игрите в Мюнхен.

Разбира се, не сме в състояние да направим така, че нито един участник или гост да не остане разочарован. Ние обаче вършим всичко според силите ни, та всеки гост да се чувствува добре и да се радваме заедно с него на големия празник. Към радостта естествено спада и голямото спортно изживяване. Да преживееш неповторимия миг от олимпийската победа – това е дар, който принадлежи на всички нации.

Накрая едно пожелание, което според мене лежи в основата на олимпийското движение: при разпределянето на медалите да имат успех не само големите спортни сили, а и храбрите малки нации и страни като България. Нека най-добрите ми пожелания съпътствуват високо ценените български спортисти по пътя им за Мюнхен. Ще се радвам много да приветствувам българските спортисти с „Добре дошли!“

КАНДИДАТИ ЗА ОЛИМПИЙСКОТО ЗЛАТО

СИБИР РАЖДА И КОЛОЕЗДАЧИ

Специално за „СТАРТ“ от АПН

Когато с победата си по време на V спартакиада на народите на СССР Едуард Ран отново потвърди, че е № 1 в съветското колоездене на 1 км от място, обърнах се към него с традиционния въпрос:

– Какви са плановете ви за бъдещето?

Той смръщи чело, замисли се – както изглежда, страхуваше се да не каже нещо излишно – и най-после отговори с твърд и сериозен глас:

– Първо, да ликвидирам с изпитите в института. И второ, да не отида напразно на световното първенство в Италия.

Продължението е известно: на колодрума във Варезе 20-годишният съветски спортист се окичи с титлата „Световен шампион“...

На пръв поглед той изглежда затворен и суров: едри черти на лицето, голям нос с остър профил, плътно стиснати устни. Но ето – към него се приближава някой от другарите му, започва приятелски разговор и виждам как лицето на Едуард се озарява от добродушна, дори свенлива усмивка.

Когато за пръв път имах възможност да поприказвам по-надълго с него, научих, че в детските години са му забранявали да се занимава със спорт и е бил освободен дори от часовете по физкултура в училище.

– Изстинах, разболях се от ревмокардит и ми забраниха...

И до днес той често си спомня за това. Съучениците му отивали в спортната зала или на стадиона с преподавателя по физкултура, а Едуард оставал сам и горчиво преживявал физическата си непълноценност. Отдушник за мъката му през ония години било киното.

Но младежът не можалда се примири с това, че не бивало да се занимава със спорт. И скришом започнал да прави утринна зарядка, а впоследствие и по-сложни гимнастически упражнения с гирички. Постепенно мускулите му взели да се наливат със сила, движенията му станали гъвкави и разчетени. Едуард разбрал, че е победил болестта, и настоял лекарите да преразгледат решението си.

Гимнастиката помогнала на Ран да стане напълно здрав и силен човек. Дори днес сред членовете на сборния отбор на СССР по колоездене той минава за най-ловкия и гъвкав момък, за най-добър гимнастик. Наистина фигурата му е необикновена за колоездач: здрави рамене, широки гърди и тънки крака. Но това е само външно. На пистата той е издръжлив и рязък, способен е да предприеме продължителен спринг и мощно да финишира.

Още като ученик Едуард мечтаел да участвува в колоездачни състезания. За хората, които не познават Омск и спортния му живот, моя факт може да изглежда изненадващ. В града, разположен в самото сърце на Сибир, в царството на снеговитата и студена зима най-популярни спортове трябва да бъдат скиите и кънките. После хокеят, футболът и другите игри, гимнастиката и всичко, което е свързано със занимания в зала. А колоезденето поражда съвсем други асоциации – лято, топлина, шосета, които прорязват зелени поля, елипсовидни колодруми. Но въпреки природните условия в Омск с голяма популярност се ползува тъкмо колоезденето – и на шосе, и на писта. Тук е построен един от най-хубавите колодруми в СССР, има няколко детски спортни школи с отделения по колоездене, израсли са всесъюзни и... световни шампиони.

В спортната школа, в която постъпил Едуард Ран, му поставили условие: ако иска да стане колоездач, трябва преди всичко да бъде добър ученик. Това нито го учудило, нито го изплашило. От малък бил свикнал на дисциплина и сериозно отношение към задълженията.

В Сибир многодетните семейства са нещо съвсем обикновено. Не правел изключение и омският шофьор Ренголд Ран. Четирите деца създавали доста грижи и родителите ги учели от малки да отговарят за постъпките си.

Отначало Едуард Ран започнал да се състезава на шосе. А по-късно, вече 17-годишен, бил включен в юношеския отбор на РСФСР и опитал силите си във всички пистови дисциплини с изключение на бързината. Пистата харесала на Ран дори повече от шосето. Състезанията тук са по-краткотрайни, но изискват особена настройка, вдъхновение, вътрешен заряд. И всичко става пред погледите на хиляди зрители, които могат да бъдат спечелени, да бъдат превърнати във възторжени твои почитатели. Всичко зависи единствено от тебе...

Като пистов бегач Ран веднага бе забелязан от треньорите на сборния отбор. Още като юноша, на 18-годишна възраст, той получи възможност да се състезава на високо равнище – в турнира за Купата на СССР. За надеждните състезатели тия стартове имат особено значение: в тях младите се борят с опитни и всепризнати противници, учат се на високо майсторство. Преди два сезона като дебютант в турнира за Купата на СССР Ран стана победител в две дисциплини: индивидуалното преследване и отборното състезание на издръжливост. Повикаха го в първия сборен отбор на страната.

Тия победи предопределиха по-нататъшната му съдба като колоездач – разбра, че трябва да скъса с шосето и да се прехвърли изцяло на пистата. Шосейните състезания, на които бе посвещавал толкова време, станаха за него второстепенни, спомагателни, нещо като част от тренировъчната програма, трамплин към високите скорости на пистата.

Колоездачите от сборния отбор на СССР честичко се шегуват с трудолюбивия, скромен и неуморим в тренировките Едуард Ран. Той ярко се откроява сред тях с увлечението си към любимия спорт, по-точно с особената непосредственост на действията и емоциите, към които го подтиква колоезденето.

Веднъж по време на спартакиадата стоях в центъра на московския колодрум сред спринтьорите, които се почиваха след финалните серии. Ран излезе на пистата да се раздвижи и всички започнаха да го наблюдават. Той направи няколко обиколки с максимално темпо, следвайки мотопеда на треньора си, а после, когато мястото му бе заето от друг бегач, остана на бетонната ивица. Поотпочина си в движение и започна да опитва ускорения, спринтове. След това изведнъж започна да тренира „сюр плас“ (положението, когато колоездачът застава на едно място и предлага на съперника си пръв да започне спринта), а то се използува само в състезанията на бързина.

Момчетата край мене весело се засмяха:

– Гледайте го, току виж, че почнал да се подвизава и сред спринтьорите!

Може би наистина Ран ще опита силите си и в бързината. Но засега мечтите му са насочени към златния олимпийски медал на 1 километър от място – неговата основна дисциплина.

Григорий СВЕТЛАНОВ

1

ФАВОРИТ

Дик ФРЕНСИС

Така се нарича романът с криминално-приключенски сюжет, който започваме да поместваме. Неговият автор Дик ФРЕНСИС – в миналото професионален жокей и шампион на Англия, а сега сътрудник на вестник „Съндн експрес“ и вече твърде популярен литератор – разказва с голяма любов и компетентност за всичко, свързано със света на конните надбягвания в своята родина. Непосветеният човек може да научи много неща за този спорт, който се ползува с огромна популярност на английския остров. Описанията на Френсис са органически свързани с развитието на интригата, а белетристичното умение и професионалната осведоменост на автора ни помагат да възпремем живо и образно увлекателната сюжетна нишка.

В романа си Френсис разказва за живота на жокеите, като сравнява обстановката на хиподрумите с атмосферата в аристократическите салони и прави постоянни съпоставки между престъпници и джентълмени. Но главното във „Фаворит“ все пак си остава спортът и задкулисните машинации около него. Авторът може би не си е поставил точно такава задача, ала съдържанието и общият тон на произведението рязко осъждат порядките и нравите в английския конен спорт.

Преводът, който ви предлагаме, е направен от съветското издание на книгата (издателство „Прогрес“, Москва, 1971 г.).

Усещах мириса на конска пот и влага. В ушите ми кънтеше тропотът на галопиращите копита и звънтенето на подковите, които се удряха една о друга. Зад гърба ми препускаха върволица конници, облечени като мене с бели копринени панталони и двуцветни жакети, а напред в мъглата с червено-зеления си жакет се открояваше само един жокей. Той подготвяше коня си за предстоящия скок над брезовата ограда, която се мъмнееше на пътя му.

Всъщност всичко беше според очакванията. Бил Дейвидсън щеше да спечели деветдесет и седмото си състезание. Неговият дорест Адмирал доказваше, че си остава най-добрият кон в кралството. А аз – нали си бях свикнал с това – вече няколко минути се любувах отзад на Бил и коня му.

Пред мене могъщата дореста задница на Адмирал се изпъна и литна нагоре: конят прескочи препятствието без никакво усилие, както трябваше да се очаква от наистина голям майстор. И когато аз се устремих след него, увеличи преднината си с още две дължини. Намирахме се в далечния край на Мейдънхедския хиподрум, най-малко на половин миля от финалния стълб. Изобщо не се надявах да изпреваря Бил.

Февруарската мъгла все повече се сгъстяваше. Трудно беше да се различи нещо по-далече от следващото препятствие и заобикалящата ни мълчалива белота сякаш затваряше цялата върволица от препускащи конници в някакво пространство между небето и земята. Единствена реалност беше скоростта. Финалният стълб, мълпата хора, трибуните и разпоредителите не се виждаха зад завесата от мъгла пред нас. Човек трудно можеше да повярва, че съществуват, а ни разделяше само половин обиколка на хиподрума.

Бях се озовал в някакъв тайнствен, неземен свят, в който можеше да стане всичко, каквото искате. И стана.

Влязохме в последната крива и се канехме да преодолеем следващото препятствие. Бил препускаше на цели десет дължини пред мене и другите жокеи; той не се напрягаше, рядко правеше това.

Служителят, който дежуреше при следващото препятствие, пресече трасето от външния към вътрешния му край, тичешком плъзна ръка по най-горния брезов прът и се мушна под въжето. Бил се озърна през рамо и аз видях как зъбите му блеснаха в усмивка, когато се убеди, че съм далече назад. После обърна глава към препятствието и прецени разстоянието.

Адмирал скочи великолепно – извиси се над брезовата ограда, сякаш доказваше, че не само птиците могат да летят.

И падна.

Поразен видях стремителния полет на дорестите крака, които ритаха във въздуха, докато коняг направи салтомортале. Видях за миг фигурата на Бил с яркия костюм да пада надолу с главата от най-високата точка на траекторията и чух удара, когато Адмирал се стовари на земята след него.

Автоматически се отклоних вдясно и конят ми полетя над препятствието. Вече във въздуха погледнах надолу към Бил. Той се бе проснал на земята с отметната ръка, очите му бяха затворени. Адмирал бе паднал с цялата си тежест върху незащитения корем на Бил и се мяташе насам-натам в отчаяни опити да се изправи на крака.

За частица от секундата ми мина мисълта, че под него има нещо, което не трябва да е там. Но препусках твърде бързо, за да видя точно какво е.

– Когато конят ми отмина препятствието, почувствувах се толкова зле, сякаш сам бях получил удар в корема. В това падане имаше някаква особеност, която принуждаваше да се мисли за убийство.

Озърнах се през рамо. Най-после Адмирал бе успял да стане и препускаше сам по хиподрума. Дежурният служител се приближи и се наведе над Бил, който лежеше неподвижен на земята. Обърнах се и продължих напред. Сега бях пръв и трябваше да остана пръв. Покрай трасето срещу мене тичаше лекарят от бърза помощ с черен костюм и бял шал. Той бе стоял при препятствието, към което се приближавах, и сега тичаше да помогне на Бил.

Стиснах коня между краката си и преодолях следващите три препятствия, но това вече нямаше никакво значение за мене. И когато се появих като победител пред препълнените трибуни, виковете на разочарование, които ме посрещнаха, бяха може би най-заслуженият поздрав. Профучах крайфиналния стълб, потупах коня по врата и погледнах към трибуните. Повечето глави бяха обърнати към най-далечното препятствие – публиката се опитваше да съзре в непроницаемата мъгла Адмирал, безспорния фаворит, който за пръв път от две години насам не бе пристигнал като победител.

Купила ми гира...

Фейлетон от ЯСЕН АНТОВ

– Жена ми е садистка – каза Пенко и налапа един свински крак. – За Нова година знаете ли какъв подарък ми е направила? Я, я подайте малко кисело зеле, че нещо тлъсто ми дойде. . . Ние направихме грешка, да ви кажа право, с това зеле. Трябваше да си го употребим само с ракията.

– Защо садистка бе, Пенко – запита Велъо, като обърса мазната си уста с книжка. – Така като я гледам, е същинско сладурче, да прощаваш за израза. Много кротка ми се вижда и приятна. Подарък ти направила жената, а ти викаш „садистка". Ха наздраве!

– Значи виното е фарсъ! Вече пия второ кило, а като че ли сега започвам. Защо е садистка ли? Сега ще ти кажа. За Нова година ми купила гира! Огромна желязна топка – да я пуснеш отвисоко, всичко ще стане на Хирошима. И като я докарала с такси у дома, дала три лева на шофьора да я качи на нашия етаж. Оня хайванин херния получил от мъкнене, ама нали е за пари, мъкнал. Я бе, Василчо, подай още малко от свинското.

– Така един шофьор на мене ми качи хладилника. Вика „шефе, дай три лева и ще ти го кача догоре" и аз му викам „готово, шефе, поемай". А отвътре ми иде да се пукна от смях, защото съм на единадесети етаж. Значи му се падат по три етажа и половина за лев! Да, ама той взе, та качи хладилника в асансьора и аз му дадох три лева за моя, що духа, както и да е. Ха наздраве!

– Наздраве, Велъо! Да сте ми живи и здрави! Не знам дали да поръчаме още по една порция свински крачета, а? Че това вино. . .

– Виж какво, Пенко. Аз казвам да спрем с тия крачета, че нещо байгън взе да ми става. Дай да поръчаме по една двойна порция кюфтета.

– Че кюфтето изобщо ядене ли е? Дай да извикаме по една мешана скара. . .

– Готово! Съгласих се! Шефе, ало, дай четири мешани. . .

– Двойни да бъдат!

– И две кила от същото. Със содичка.

– Наздраве. Та качил оня хайванин гирата, а тя ѝ вързала една панделка с картичка „Ченеге и желаем през новата година много здраве и бодрост!" Санким намеква ми за килограмите и за кръвното. Което си е право, килограмите ми..

– Глупости, Пенко! Това са само женски занесии! Я се виж каква си фигура! Като топола си строен!

– Абе чак като топола. . . Къде си видял топола с шкембе?

– Че това не е шкембе! Ти видял ли си шкембе? Ама шкембе-е-е-е. . . голяма работа!

– Като каза шкембе, та се сетих: горе на Драгалевци такава шкембе-чорба правят. . .

– Ти остави Драгалевци, ами да вземем по празниците да си поръчаме една мелешка глава в шкембе. Значи като я шпиковат с чесънчета и корени, като я заредят отвътре с мерудия и всякакви треволяци. . . м-м-м. . . наздраве!

– Та ти за твоето шкембе не мисли! Виж, ако кръвното нещо. . .

– Докъм двеста съм го докарал.

– Ле-ле! Ти ще ме умориш! Ха наздраве! Та това кръвно ли е? Моето е двеста и трийсет на сто и двайсет и пак нищо ми няма. Наздраве!

– Наздраве, ама оня ден, като подгоних трамвая. . .

– Цял свят знае, че подир трамвай и жена. . .

– Та какво стана с жена ти и гирата? Ама пък скарата е чудна.

– Стана това, че за неин хатър взех всяка сутрин да вдигам гирата. Изкълчих си ръцете и кръста си счупих. Чугун!

– Е, и?

– Нищо! Щом стана от леглото, грабвам гирата, а тя ми брои на глас: едно-две-три-хоп! На „хоп" трябва да я кача над главата. И аз...

– Чак жално ми става, като ме слушам. Ха наздраве! Ти докато разправяш, аз ще взема да поръчам и по едно кюфте все пак, макар ти да викаш, че кюфтето изобщо не е храна. Ха наздраве!

– Наздраве. И така – всеки ден. Едно-две-три-хоп! Хоп! Хоп! Всичко ме боли, свят ми се вие, а отвътре ми се надига и ми иде. . .

– Хайде, хайде – на масата! Наздраве! Я лапни едно кюфте.

– Жена ми е садистка – каза Пенко и лапна кюфтето. – Всеки ден вдигам гирата за отслабване и борба с инфаркта и не знам какво си. А от килограмите не мърдам, даже малко ги покачих. Сто и тринайсет съм. Я сипи малко вино, че това кюфте ми заседна. И каква полза има въобще от физкултурата? Само дето пишат по вестниците и показват по телевизията.

– Никаква полза няма – каза Велъо и лапна и той едно кюфте. – Значи и аз съм сто и тринайсет без физкултура. А и кръвното ми е като твойто, та даже и малко по-високо. Какъв смисъл има да вдигаш гира, когато аз и без гира съм на същото положение? Сипи и на мене, че нещо глътка ми се отвори.

– Абе оставете тая гира и всичките тия глупости. Кажете сега кога ще направим една глава в шкембе.

– Жена ми е садистка – каза за трети път тази вечер Пенко и налапа и кюфтето на Василчо. – Купила ми гира за Нова година. Ченеге, с други думи. . . ха наздраве!

ЖАН ПОЛ БЕЛМОНДО:

ЯШИН НАПРАВИ ЧУДЕСА!

„ОБИЧАМ ДА БЪДА ПОСЛЕДНАТА Г ГРАЛА. . ."

Всеки филм с участието на Жан Пол Белмондо има гарантиран успех в Европа. Този артист е в състояние да направи популярен и вдъхне живот даже на филм с посредствено съдържание. Зрителите остават винаги очаровани от неговото естествено държане, простотата и подвижността, с която играе.

Известният артист с удоволствие прекарва времето си сред обикновените хора, там, където не е преследван от камерите и където не искат да бъде център на внимание. Неговите развлечения са преди всичко спортни. Когато посещава боксов мач, той не прави това заради зрелищността на състезанието, а за да вникне в ударите, движението на ръцете и краката, финтовете, които носят победата на по-добрия боксьор. Белмондо е на боксов мач преди всичко като ценител, познавач и специалист, влюбен в благородното изкуство.

По време на ръгби-мача Румъния – Франция в Букурещ Белмондо прекъсна снимките си в един филм и отиде с шепата френски привърженици на стадиона да окуражава отбора си.

Жан Пол Белмондо обича спорта от най-ранна възраст.

„Аз получих твърде спортно образование. В парижкото училище „Паскал" очаквах с нетърпение всяко междучасие. То ми позволяваше да застана на футболната врата. Посрещайки ударите на моите съученици, мечтаех да бъда Винял или Доминго. Това ме караше да плонжирам върху камъните на двора без страх, че ще скъсам панталоните си, което довеждаше до много неприятности с родителите ми. Друг път организирахме боксови мачове. Правехме ринг на двора и тогава се сравнявах с Марсел Сердан."

Ако съдбата не бе подтикнала Белмондо към е блестяща филмова карие той можеше да бъде добър бокс или футболист. Независимо, през лятото кара с увлечение в ни ски — „едно изключите/ удоволствие", – Белмондо приз ва, че негови спортове са бок футбол.

Не случайно във фил „Големият син на Фершо" той боксира с Морис Озен (би шампион на Франция) и това един от приятните му споме Също не случайно Белмондо вратар на един париж аматьорски отбор от 11 годин

„Играя вратар, защото чусп вам, че на този пост съм най-лезен и защото винаги съм и вкус към риска. Обичам да б последната преграда и ка поемам рискове, да не ангажир никого освен себе си."

Популярният артист ста вратар, вдъхновен от славата прочутия в миналото фран вратар Винял. Негови любим са още Яшин, Карнюс, Бенкс. .

„Лев Яшин е най-големият всички вратари. Възхищавах се по време на мача Англия – С товен отбор, който се игра пр няколко години на „Уембли". този мач Яшин направи чуд Той беше възхитителен!"

Жан Пол Белмондо често тв ди, че с удоволствие би се сни във филм за футбола в ролята вратар.

Дори симпатичната жена, с чийто кон се състезавах, ме посрещна с въпроса: „Какво стана с Адмирал?"

– Падна – казах аз.

– Ама че щастие! – извика тя и се засмя доволна.

Тя улови коня си за юздите и го поведе към мястото, където разседлаваха победилите коне. Скочих от седлото и започнах да разкопчавам каишите му с пръсти, трепереща от преживяното вълнение. Тя потупваше коня си и обясняваше колко е радостна, че е спечелила, колко неочаквано е всичко това, какво щастие, че Адмирал се е спънал – е, просто така, за разнообразие, макар че от друга страна, разбира се, много ѝ е жал за него. Аз кимах, усмихвах се и не отговарях, защото ако бях отговорил, щеше да е нещо съвсем нелюбезно. Нека се радва на победата си, помислих аз. Не ѝ се случва често, а на Бил може и нищо да му няма.

Свалих седлото, оставих мисис Мервин да приема поздравления и си проправих път към помещението за теглене. Седнах на кантара и след като се оказа, че съм в нормата, отидох в съблекалнята и сложих нещата си на пейката.

Клем, гардеробиерът, който се грижеше за нещата ми, дойде при мене. Той беше нисичък, много чист и старателен дядка с обрулено от вятъра лице и ръце, чиито жили изпъкваха като силно опънати въжета.

Той вдигна седлото ми и нежно го помилва. Помислих, че това е станало навик за него. Милваше седлото, както друг би милвал бузата на красива девойка, като се наслаждавашенамеканата, нежна кожа.

– Добре яздихте, сър – каза той, но видът му не беше съвсем радостен.

Не исках да ме поздравяват. И рязко казах:

– Трябваше да спечели Адмирал.

– Падна ли? – с тревога попита Клем.

– Да – отвърнах аз. Колкото и да мислех, сам не можех да разбера защо.

– Майор Дейвидсън здрав ли е, сър? – попита Клем. Знаех, че той обслужва и Бил и че го смята за нещо като божество.

– Не знам – казах аз. Но знаех, че дъгата на седлото го бе ударила право в корема с цялата тежест на коня, който бе паднал върху него. „Дали ще има късмет, горкичкият?" – помислих аз.

Намъкнах кожената куртка и се запътих към медицинския пункт. Жената на Бил стоеше край затворената врата. Бледна и разтреперана, Сцила с всички сили се стремеше да не се поддава на страха. Нисичката ѝ стройна фигура бе пристегната в алена рокля, а върху тъмния облак на къдрите ѝ се мъдреше кожена шапчица. Беше облечена за празник, а не за мъка.

– Алан – каза тя с облекчение, като ме видя. – Лекарите го преглеждат и ме помолиха да почакам. Как мислиш, зле ли е? – Тя сякаш ме молеше, а нямаше какво да ѝ отговоря. Прегърнах я през раменете.

Попита дали съм видял как е паднал Бил. Отвърнах, че Бил е ударил главата си и сигурно има леко мозъчно сътресение.

Вратата се отвори, излезе висок, строен, спретнат човек. Беше лекарят.

– Вие ли сте мисис Дейвидсън? – попита той Сцила. Тя кимна.

– Страх ме е, че ще трябва да изпратим мъжа ви в болница – каза той. – Неразумно ще е да го пуснем в къщи, без да му направим рентгенова снимка.

Той се усмихна окуражително и аз почувствувах как Сцила малко се поуспокои.

– Може ли да го видя? – попита тя.

Лекарят започна да се колебае.

– Може – най-после каза той, – но мъжът ви е почти в безсъзнание. Ударил си е малко главата. Не трябва да го безпокоите.

Когато понечих да вляза подир Сцила, лекарят ме спря, като сложи ръка на рамото ми.

– Вие сте мистър Йорк, нали? – попита той. Предния ден ми бе издавал медицинско.

– Да.

– Добре ли познавате това семейство?

– Да. Обикновено живея у тях.

Лекарят замислен стисна устни и каза:

– Лоша работа. Мозъчното сътресение не е най-страшното. Има вътрешен кръвоизлив, изглежда, че се е спукал далакът. Вече се обадих в болницата да приготвят всичко за операция.

Докато говореше, пристигна линейката. Тя се приближи към нас със заден ход. От нея изскочиха санитари, отвориха вратата, измъкнаха дълга носилка и се втурнаха в медицинския пункт. Лекарят тръгна след тях. Скоро те отново се появиха, носеха Бил на носилката. Сцила вървеше подире им, лицето ѝ бе силно разтревожено.

Решителното, насмешливо, загоряло от слънцето лице на Бил сега беше безжизнено, синкавобяло, покрито с дребни капчици пот. Той слабо дишаше с отворена уста и ръцете му неспокойно подръпваха одеялото, с което бе покрит. Все още беше с яркия си жокейски жакет и това действуваше някак потискащо.

Сцила ми каза:

– Ще го придружа с линейката. Можеш ли да дойдеш в болницата?

– Трябва да участвувам и в последното надбягване – казах аз. – После веднага ще дойда. Не се вълнувайте, всичко ще мине. – Но сам не си вярвах. Тя също не вярваше.

Когато потеглиха, минах през парка и излязох на брега на реката. Придошла от стопения сняг, червеникавокафява и сива от пенливите вълнички, Темза изплуваше от мъглата на сто ярда вдясно от мене, плискаше подножието на височинката, на която стоях, и отново изчезваше в мъглата. Напред я очакваха мъгла и неизвестност. В това си приличахме с нея.

Защото в нещастния случай с Бил имаше нещо странно.

В Булавайо, където бях ходил на училище, нашият математик отделяше много часове – мислех дори, че и твърде много – и ни учеше да стигаме до правилни изводи от минимум данни. Неговото хоби беше дедуктивният метод и той го бе пренесъл в своята професия. Понякога успявахме от въпросите на алгебрата и геометрията да го пренесем в сферата на Шерлок Холмс. Класният ни клас той възпитаваше ученици, които проявяваха остра наблюдателност – забелязваха как се износват подметките на домашните прислужници и на епископи какви мазоли са характерни за арфистите. Наред с това училището се славеше с успехи в математиката.

Сега, когато между мене и напечената от слънце класна стая в далечния Булавайо имаше хиляди мили и седем години, когато чувствувах, че замръзвам в английската мъгла, аз си спомних за моя учител по математика, прехвърлих в главата си наличните факти и доказателства, за да ги анализирам.

Какво беше известно? Адмирал, великолепен скакач, падна без всякаква видима причина. Преди ние с Бил да стигнем до препятствието, служителят от хиподрума пресече трасето зад оградата, но в това нямаше нищо необикновено. А когато прескочих препятствието и се обърнах да погледна Бил, някъде към самата граница на зрителното ми поле проблесна някакъв металически предмет.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

ГЛЕДАЙКИ ЕДИН ОТ ПОСЛЕДНИТЕ МАЧОВЕ ОТ ЕСЕННИЯ ПОЛУСЕЗОН, НА КАРИКАТУРИСТА ТОДОР КУЗМОВ ХРУМНАХА ТЕЗИ НЕБИВАЛИЦИ...

ТРЯБВА ЛИ ДА СПОРТУВАТЕ?

На връх Нова година едно от момичетата в нашата компания изведнаж престана да посяга към обилната празничка трапеза. Спогледнахме се...

– Нищо страшно няма – ни отговори. – Просто вече изядох полагащите ми се точки.

Избухнахме в смях – тя беше решила дори в новогодишната нощ да бъде вярна на модната напоследък таблица, в която всички храни получаваха съответния брой точки в зависимост от това, какво влияние оказват на килограмите...

Хареса ни тази твърдост. Добре е да се гладува за хубост. Но не е ли по-добре едно младо момиче да се грижи за своята красота и фигура по един много по-ефектен начин – като спортува?

Погледнете тези снимки – това са студентки от ВИФ „Г. Димитров". Никога през живота си те не са били на гладна диета. Напротив – хранят се обилно и с апетит, но тези „страшни" килограми не ги плашат.

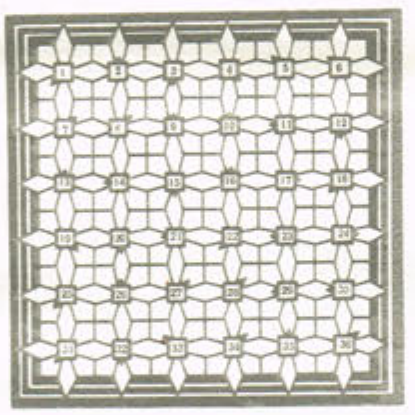
– Движението, а не пасивното въздействие върху организма е най-добрата рецепта, за която много момичета мечтаят – казва първокурсничката Евка Димитрова, чийто любим спорт е хвърлянето на копие (сн. 1 и 2).

– Спортът дава не само фигура, но и здраве, енергия, бодрост... Гладуването може само да докара изкуствено до някакви пропорции. Но то изтощава организма и такава „външна красота" едва ли е от полза – споделя и четвъртокурсничката Тодорка Кънчева, която предпочита художествената гимнастика (сн. 3 и 4).

Разбира се, не всяко момиче има същите възможности за спортуване, каквито имат студентите от ВИФ. И все пак – ако свои „голям инат" да не се хранят насочат към това да потърсят възможност и начин за спортуване – резултатите сигурно ще бъдат много по-добри от очакваното...

Климент ВЕЛИЧКОВ
Снимки: Петър СПАСОВ

КРЪГОСЛОВИЦА

Думите са осембуквени, започват от квадратчето със стрелката и вървят по посока на часовниковата стрелка:

1. Голямо спортно игрище (мн. ч.). 2. Спортна игра. 3. Неправилен старт, когато участникът в спортно състезание започва движението преди командата. 4. Лице, което дава знак за започване на състезание (мн. ч.). 5. Нападател (англ.) (мн. ч.). 6. Треньорът на футболния отбор на „Черно море". 7. Спортен уред (мн. ч.). 8. Футболист от „Динамо" Тб., полузащитник. 9. Състезател или отбор, допуснат до последното състезание. 10. Треньорът на ГФР по вдигане на тежести, шест пъти световен и два пъти олимпийски шампион. 11. Известна състезателка по художествена гимнастика от „Левски-Спартак" и националния ни отбор. 12. Футболен отбор от ГФР. 13. Вид спорт. 14. Бившата абсолютна олимпийска и световна шампионка по спортна гимнастика. 15. Световноизвестен австралийски лекоатлет. 16. Частта от плувен басейн, определена за спортиста при състезание по плуване (мн. ч.). 17. Шахматистка от „Черно море". 18. Купа, която се дава на най-добрия боксьор в международен турнир, провеждан всяка година у нас. 19. Футболен отбор от „Б"РФГ". 20. Испански футболен отбор. 21. Футболист от ЦСКА „Септемврийско знаме". 22. Известен в близкото минало наш футболист. 23. Наш спортен журналист и коментатор. 24. Вид спортна игра. 25. Един от стадионите в София. 26. Известен белгийски футболист. 27. Съветски футболист. 28. Първият наш боксьор, спечелил олимпийски медал. 29. Бразилски футболист, играл в отбора, който спечели завинаги златната богиня. 30. Наша лекоатлетка, петобойка. 31. Вид спортист. 32. Баскетболист от „Левски-Спартак". 33. Бразилски футболен отбор. 34. Малкото име на футболист от „Левски-Спартак" 35. Световноизвестен в миналото наш борец. 36. Световноизвестен съветски шахматист.

Съставил: Недялко НЕДЯЛКОВ

НЕВЕРОЯТНО И КОМИЧНО

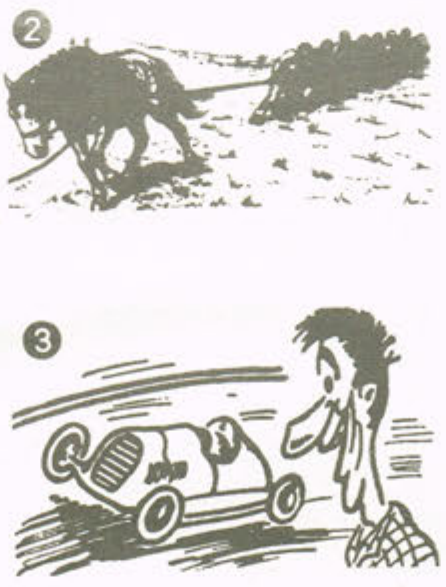
1. Омобоно Тени, който в продължение на 20 години бил един от най-популярните състезатели-мотоциклетисти в света, бил не по-малко известен и със своя невъзмутим характер и много инциденти. По време на едно състезание той „успял" при някакъв невероятен и естествено непредвиден скок да нахълта с мотоциклета си през прозореца на първия етаж на една къща, където домакините току-що седнали да обядват. Без да се смути, след като видял, че няма пострадали, Тени казал „Добър апетит", взел си парче сирене, метнал се отново на мотора, слязъл по стълбите и продължил участието си в състезанието...

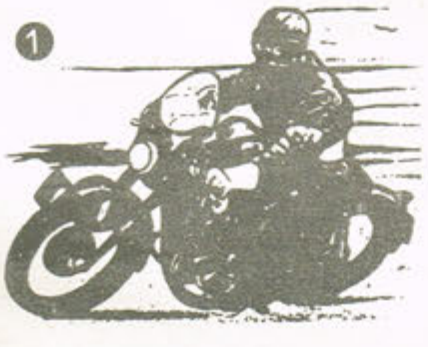
2. В някои части на Уелс е много популярно тегленето на въже. Сега в този спорт има и нововъведение – съревноват се група хора и... кон. Обикновено са необходими осем, и то здрави мъжаги, за да победят съперника...

3. Някои модели на леки коли, дълги по няколко сантиметра, развиват скорост над 200 километра в час.

4. Много торерос използуват един ефектен трик, за да намалят риска от смъртен случай при схватките си с бика. Те предварително скъсяват рогата на животното с няколко сантиметра. По такъв начин „съперникът" не може да определи добре точната дистанция за нанасяне на удар. Но дори и това, нагледно просто, но сигурно средство не могло да спаси живота на такъв известен тореадор като Манолете от Лунарес, който загинал от бик със „скъсени рога".

5. Американският боксьор Кентъки Роузбад играл своя последен мач през 1916 г. на 63-годишна възраст. Той победил с нокаут в четвъртия рунд съперника си Джонсън, който пък бил на 45 г.

Решение на кръстословицата от брой 30

ВОДОРАВНО: 2. Ято. 4. Кик. 5. И. Т. (Иван Тодоров). 6. Омара. 9. Бонев. 10. Вола. 12. Вера (Чеславска). 14. Охра. 16. Ре. 17. Гира. 20. Войнова (Ваня). 22. Дакар. 24. Озолин. 27. ТА. 28. Али (Мохамед). 29. ОН. 30. Томо. 32. Димова. 33. Илия (Чубриков).

ОТВЕСНО: 1. Честита нова година. 2. Якимов (Димитър). 3. Ок. 6. Об. 7. Реле. 8. Авар. 11. Хоро. 13. Ана. 15. Хейно (Лип). 18. Иван (Веселинов). 19. Рак. 20. Виоли. 21. Прати. 23. Атол. 25. ЗИМ. 26. Лов. 28. Ag. 30. Ти. 31. Оя. (Бруно).

7 ДНИ СПОРТ

СКИ – участие на наши състезатели скиори в Бохина, Марибор, Бадгащайн и Оберщаufен от днес до 13 т. м.

ХОКЕЙ НА ЛЕД – гостуване на „А" отбора в ГДР на 4 и 5.

Трети кръг на републиканското първенство от 6 до 12 на стадион „Дружба".

ВОДНА ТОПКА – новогодишен турнир в София.

ТЕНИС – турнир на закрито за юноши и девойки в София.

ВОЛЕЙБОЛ – новогодишен турнир за младежи и девойки с участието на отбори от ГДР, Полша, Чехословакия, Румъния и България от 7 до 11 в София.

ФЕХТОВКА – републикански турнир за пионери на 8 и 9 в София.

ДЖУДО – първи кръг на републиканското първенство за юноши в Пловдив.

екран

1

2

3

4

5

1 СВЕТОВНИЯТ ШАМПИОН ПО СКИ-СКОК ЗА 1970 Г. СЪВЕТСКИЯТ СПОРТИСТ ГАРИЙ НАПАЛКОВ УСИЛЕНО ТРЕНИРА ЗА ОЛИМПИАДАТА В САПОРО. (АПН)

2 ДЕКЕМВРИ БЕ МЕСЕЦ НА ДВУБОИТЕ ЗА МЕЖДУКОНТИНЕНТАЛНАТА КУПА ПО ФУТБОЛ МЕЖДУ „ПАНАТИНАЙКОС" (ГЪРЦИЯ) И „НАСИОНАЛ "(УРУГВАЙ). ФРАГМЕНТ ОТ ПЪРВИЯ МАЧ В АТИНА: ГРЪЦКИЯТ НАПАДАТЕЛ АНТОНИАДИС СРЕЩУ ВРАТАРЯ МАНГА.

3 ДВАНАДЕСЕТГОДИШНИЯТ РОЛФ РОБЕРТ ПРИСТИГНА ОТ КАНАДА В ЛОНДОН, ЗА ДА ПОЛУЧИ НАГРАДАТА НА СВОЯ ДЯДО ФРАНК СУИФТ, ОБЯВЕН ЗА НАЙ-ДОБЪР ВРАТАР В ИСТОРИЯТА НА АНГЛИЙСКИЯ ФУТБОЛ.

4 ДО НАЧАЛОТО НА ОЛИМПИЙСКИТЕ ИГРИ В МЮНХЕН ИМА ОЩЕ ДОСТА ВРЕМЕ, НО ТЪРГОВИЯТА СЪС СУВЕНИРИ И КОНКУРЕНЦИЯТА ОКОЛО НЕЯ СЕ РАЗГАРЯТ С ПЪЛНА СИЛА. (КИЙСТОУН – БТА)

5 НЕОТДАВНА В ХАВАНА СЕ СЪСТОЯ 19-ТО СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО ПО БЕЙЗБОЛ ЗА АМАТЬОРИ, В ЧИЕТО ТЪРЖЕСТВЕНО ОТКРИВАНЕ ВЗЕХА УЧАСТИЕ МЛАДИ КУБИНСКИ ФИЗКУЛТУРНИЧКИ. (ПРЕНСА ЛАТИНА – БТА)

Старт · ГУРНИК · (ЗАБЖЕ)

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

★

МИНАЛАТА ЕСЕН ИЗВЕСТНИЯТ ПОЛСКИ КЛУБ ОТПРАЗНУВА СВОЯТА 25-ГОДИШНИНА. ПРЕЗ ТОВА КРАТКО ВРЕМЕ МИНЬОРИТЕ ОТ ЗАБЖЕ БЯХА 7 ПЪТИ ШАМПИОНИ НА СВОЯТА СТРАНА, ИЗВОЮВАХА СИ ОГРОМНА ПОПУЛЯРНОСТ В ЧУЖБИНА.

СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): ПРАВИ – ЙЕЖИ КРАЕВСИ (МАСАЖИСТ), АНТОНИ БЖЕЖАНЧИК (ТРЕНЬОР), ГОРГОН, ЛЮБАНСКИ, ОШЛИЗЛО, АНЧОК, МУШАЛИК, КОСТКА, ВРАЖИ, ВИЛИМ, БАНАШ, СКОВРОНЕК И ЯН КОВАЛСКИ (ПОМОЩНИК-ТРЕНЬОР); КЛЕКНАЛИ – ШАРИНСКИ, ВОЙТАЛА, КВАШНИ, ЧОЛЕВА, ЮРКЕВИЧ, ВИЛЧЕК, ДЕЯ, ШОЛТИШИК И ШЛОСАРЕК